

Salezijanski vestnik

POSTAJAM SALEZIJANSKI SOTRUDNIK

POSTNE DUHOVNE VAJE

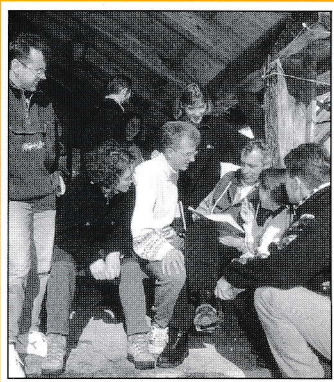
PRIDI IN POGLEJ

DON BOSKOVO MESTO

KLJUB SMRTNI OBSODBI ŽIV

TRETJEMU TISOČLETJU NAPROTI

85 LET V VERŽEJU

Animatorji postnih duhovnih vaj

SALEZIJANSKI VESTNIK 2/97
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.: 415-
107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.
Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19
jezikih (letna naklada je preko 10
milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po svetu
ter posreduje don Boskovo vzgojno
izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi, torej zastoni.
Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Urednik vam

*Ob don Bosku smo praznovali; kjerkoli je bilo, povsod so se
družili odrasli in mladi in se čutili kot ena družina ob očetu
in učitelju mladine. Sleherno praznovanje je bilo izraz
ljubezni do don Boska in do mladih. To je za vse spodbuda,
da se ob njem vedno znova navdihujemo za izvirno in svežo
ljubezen.*

*Mladi misijonarji - laiški prostovoljci križarijo po svetu kot
poslanci Kristusovega miru. Na Papuo se je vrnila gđč.
Zvonka Kopina, polna predane ljubezni do tamkajšnjih
mladih. Na pomoč g. Saksidu v njegovo Don Boskovo
mesto v Braziliji je odpotovala zdravnica gđč. Gabriela
Simetinger. Naj bo spodbuda še drugim mladim, da prav
naložijo svoje mlade talente.*

*Speljal je tudi avtobus veselja. Upamo, da bo za sabo
potegnil posnemovalce, zlasti pa, da bo družba mladim
posvečala prednostno skrb, kajti ekonomski kazalniki so
iluzija, če ne gradimo na človeku. SKALA - srečno vožnjo!*

*Postne duhovne vaje za mlade so projekt, v katerega je
vključenih nekaj sto mladih. Animatorji teh mladih so sami
mladi. Z duhovnostjo polagajo solidne temelje svojemu
življenju.*

*Leto 2000 je za vse nas svojevrsten izziv. Letos posebej
upiramo svoj pogled v Jezusa Kristusa. Postni čas je
zavestna odločitev za zvesto hojo skupaj s Kristusom, da bi
tako z njim prek Kalvarije našli pot do vstajenja.*

*V Želimljem smo blagoslovili temeljni kamen. Ponovno
doživljamo, da so za dobro izobrazbo in vzgojo potrebna
tudi gmotna sredstva. V temelje mladih, ki vstopajo v
življenje, bi radi vgradili najlepše in najboljše. Mnogi pri tem
prizadevno pomagata. Tako z upanjem odpiramo vrata
Gimnazije Želimlje novim in novim generacijam.*

*Sicer pa, na vsaki strani je kaka stvar, ki bo nagovorila tega
ali onega. Mnogi pa tako in tako preberete vse. Hvala vsem
zvestim bralcem, še posebej tistim, ki nas spodbujate in
podpirate.*

*Postni in velikonočni čas je priložnost, da smo globlje
povezani po Kristusovi skrivnosti trpljenja in vstajenja. Od
pepelnice do velike noči se bomo duhovno prečistili, da bi
naše duše bile prežarjene z radostjo vstalega Kristusa.*

Pozdravljeni!

Tone Ciglar

Naproti velikim jubilejem

Apostolsko pismo Janeza Pavla II. V zarji tretjega tisočletja nam pravi, da je jubilej vedno čas posebne milosti, dan, ki ga je Gospod blagoslovil. Kot tak ima radosten značaj. Leto 2000 hoče biti velika molitev hvale in zahvale predvsem za dar učlovečenja Božjega Sina in odrešenja, ki ga je on uresničil. V jubilejnem letu moramo kristjani pristopi s prenovljenim stremljenjem vere pred Očeta, ki je poln ljubezni dal svojega Sina, da bi nihče, ki veruje vanj, ne umrl, ampak imel večno življenje.

Don Boskove prostovoljke, ena izmed vej salezijanske družine, obhajamo 20. maja 1997, v letu, ko vsa Cerkev začena priprave na jubilejno leto 2000, svojo 80. letnico nastanka ustanove. Obhajati jubilejno leto pomeni ponovno si prisvojiti dar, ki se je zaradi različnih vzrokov izgubil. Imamo za potrebno vrniti se k izvirom in obnoviti prvotno gorečnost, si prisvojiti čim večjo zavest pripadnosti temu velikemu daru, ki ga je Sveti Duh začel po duhovniku Filipu Rinaldiju in prvih prostovoljkah. Oziramo se v preteklost in ocenjujemo prehojeno pot. Gotovo je, da se lahko in moramo ob vsaki obletnici marsičesa naučiti. Pojavi se vprašanje, čemu je bila določena ustanova priklicana v bivanje. Prav gotovo je eden od možnih odgovorov, da je začetnik ali ustanovitelj razumel klic časa, slišal v globini vesti Božji glas: Hodi za menoj! Ta klic vabi vsakega izmed nas, da gremo za njim še posebej v teh čudnih in negotovih časih.

Mi kristjani smo tisti, ki ne smemo brezbrizno mimo ljudi, ki živijo, kot da Boga ni, se zadovoljijo z neko megleno vernostjo, ki ni zmožna spoprijeti se s problemi resnice in z dolžnostjo doslednosti. Ljudi, ki so izgubili čut za nadnaravnost človeškega življenja, so zmedeni na etičnem področju glede vrednot družine, ki je temeljna celica človeške družbe. Mnogi, pogostokrat tudi dobri kristjani ne znajo razločevati in odobravajo sistem, v katerem se kršijo temeljne človekove pravice.

Kršanstvo ni filozofija, je način življenja, tistega življenja, h kateremu nas vabi Gospod: "Če hočeš biti moj učenec, vzemi vsak dan svoj križ in hodi za menoj." Ob vsej negotovosti življenja pa nam isti Gospod ne ponuja kakšnega lažnega upanja, ampak nam daje zagotovilo: "Ne bojte se, jaz sem z vami vse dni do konca sveta." To zagotovilo nam mora dajati trdnost in varnost, tudi v času, ko se nam bliža zarja tretjega tisočletja.

Bodimo luč, sol in kvas v okolju, v katerem živimo. Recimo vsak dan **da** življenju, ki nas nagovarja. Trudimo se, da bomo živeli z zavestjo, da Bog pričakuje našo pripravljenost, da ga z ljubeznijo razodevamo ljudem okrog sebe kot odgovor na njihove potrebe. Bog je tam, kjer se ljubi, kjer se spoštuje in poveličuje življenje.

Priporočimo se našemu očetu don Bosku, da bi tudi mi živeli iz njegovega velikega ideala "daj mi duše".

Pogosto se vprašajmo, kakšen je naš prispevek Cerkvi, današnji družbi, veliki Salezijanski družini, ki ji pripadamo. Vedno znova se trudimo, da bomo to don Boskovo družino gradili vsak s svojim prispevkom, da bo tudi v današnjem času svetila kot velikonočna sveča in pokazala pravo pot vsem, ki so v stiski.

Pogoj, da bomo zmogli izpolnjevati vse načrtane cilje, je, da najprej sami zase in vsi skupaj najdemo moč v Jezusu Kristusu, v zakramentalnem življenju in ne nazadnje v nenehni pripravljenosti k Mariji Pomočnici, ki nas bo varno popeljala naproti velikemu jubileju tretjega tisočletja in nam bo svetla zvezda na poti h Gospodu.

DBP

RAKOVNIK

Projekti v noviciatu

V salezijanskem noviciatu na Rakovniku smo se odločili, da obiščemo župnije, odkoder prihajamo. Za to priložnost smo pripravili poseben program. Ko pridemo v župnijo, hočemo župljane tudi nagovoriti. Pri maši, ki jo oblikujemo, igramo in pojemo. V obdobju noviciata od 8. septembra do januarja smo pri sebi odkrivali poleg vsega drugega tudi glasbene in igralske talente, jih pilili in

uspeli naštudirati nekaj pesmi. Z nami v noviciatu je tudi mladi pesnik in skladatelj Matej in potem zapojemo kakšno njegovo pesem ob takih priložnostih. Mašo oblikujemo preko zgodbe in diapozitivov. Za to naše predstavlanje po župnijah smo napravili neke vrste plakat, predvsem za mlade, ki ga delimo po maši. Plakat je pol slika, pol karikatura in predstavlja svetega Pavla v trenutku njegove spreobrnitve, ko je telebnil s konja. Zraven pa piše: Blagor tistim, ki jim ni bilo treba pasti s konja, in

so verovali. Na hrbtni strani plakata je na kratko predstavljen noviciat in dejavnosti salezijancev, pa zgodba nekega poklica in nagrada na križanka. Plakat se dobi tudi na Rakovniku v trgovini Salve. Poleg tega je naš sonovinec Damjan napisal kratko družinsko igro Kdor išče, ta najde. Igro igramo v vsaki župniji pred ali po maši. Igra govori o vsakdanjem življenju, o iskanju odgovorov na vprašanja nekega mladostnika in o župniku, ki skuša biti mladim blizu ter jim biti prijatelj.

Sicer pa smo naše popotovanje po župnijah začeli 12. januarja v Beltincih, odkoder prihaja novinec Drago. Naslednji teden smo bili na Bledu, kjer so bolj ali manj uspešno vzgajali mene, v nedeljo pred Janezom Boskom pa smo sodelovali na romarskem shodu na Rakovniku. Sedaj nas pričakuje še najmanj dvanajst župnij vključno z Mužljo v Srbiji, odkoder prihaja novinec Zoltan.

Dominik Frelj

ŽELIMLJE

Pestrost dogodkov

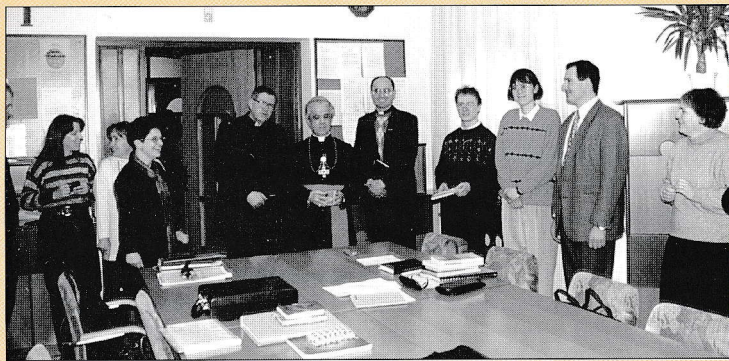
Apostolski nuncij mons. Edmond Farhat obiskal Želimlje

Na Gimnaziji Želimlje in v Domu Janeza Boskaja je bil mesec januar tudi letos zaznamovan s pripravo na Don Boskov praznik.

Na turnirju, ki je trajal več tednov, so se mladi pomerili v raznih športnih panogah, si nabirali zmage, krepili voljo in utrjevali prijateljske vezi.

V duhovni pripravi na praznik so v vzgojnih skupinah razmišljali in se pogovarjali o značilnih potezah bogate don Boskove osebnosti, ki navdušuje mlade vseh časov.

Na sam praznik 31. januarja je obiskal gimnazijo apostolski nuncij v Sloveniji mons. Edmond

Farhat. Najprej se je srečal s proforskim zborom, nato pa še z dijaki v razrednih skupnostih. V prijateljskem pogovoru z mladimi je budil spomine na svoja šolska leta ter govoril o svojem delu v službi Cerkve. Mladim gimnazijcem je odgovarjal na številna vprašanja. Presenetil je z dobrim poznanjem arabske kulture in je-

zika, kar je bilo za mnoge veliko odkritje.

Med sveto mašo v župnijski cerkvi sv. Vida, ki so se je udeležili dijaki, profesorji, vzgojitelji in nekateri starši, je poudaril, da je Gimnazija Želimlje sicer "mlada vzgojno-izobraževalna ustanova, a uspešna in polna življenja", kar je znamenje, da "je na delu Gos-

podova roka". Salezijanci so "ugodnejše politične razmere sprejeli kot izziv svobode ter ponudili svoje bogate vzgojne izkušnje". Cerkev ima tudi danes pravico in dolžnost "pomagati mladim pri njihovem celostnem razvoju. Brez vzgoje za življenje v svobodi in brez zavestnega sprejemanja lastne odgovornosti ni demokracije."

Ob prazniku sv. Janeza Boska in ob slovenskem kulturnem prazniku se je na želimljski gimnaziji zvrstilo še več drugih prireditev. Gimnazijska gledališka skupina, ki jo vodi salezijanec Rafo Pinosa, je predstavila igro Viktorja E. Frankla "Časovno sosledje v Birkenwaldu", pevec Adi Smolar pa je s svojo besedo in pesmijo navdušil povsem polno dvorano mladih iz Želimljega in iz bližnjih krajev.

Praznični utrip na šoli je dopolnilo še odprtje razstave akad. slik. Milogoja Dominka Krst pri Savici, podelitev nagrad ob sklepu literarno-novinarskega natečaja ter ogled monodrame pesnika in igralca Toneta Kuntnerja "Moje delo je knjiga ljubezni, odpri jo, domovina" (Cankar).

ec

Blagoslovitev temeljnega kamna

V torek 18. februarja 1997 je bila v Želimljem osrečujoča slovesnost blagoslovitve temeljne kamna novega prizidka.

CERKNICA

Slavi Boga, moja duša slavi Boga

Tako je bilo slišati iz 500 mladih src v nedeljo 2. februarja v župnijski cerkvi v Cerknici.

Don Boskova karavana mladih pevcev in instrumentalistov, kotjo je v uvodnem nagovoru imenoval g. Martin Lisec, je potrdila, da mladim don Bosko res veliko pomeni. Je svetnik mladosti, veselja in prijateljstva. Med množico

se zbere 500 otrok, ki iz vsega srca pojejo, ploskajo in so sploh veseli. Prav to se je zgodilo prvo letošnjo februarско nedeljo v Cerknici, kjer jih je prijazno sprejel župnik Jože Vidic.

Evharistično bogoslužje je skupaj z več duhovniki vodil Martin Lisec. Otroški pevski zbori z Razborja, iz Ribnice, z Iga, Rakovnika, iz Cerknice, Šenčurja, Šentjanža, Radenec, z Unca, iz Vuzenice, z Bleda, Gorij, iz Sodražice, Šentruperta in s Sel

mladih smo to začutili tudi manj mladi, ki smo se z navdušenjem pridružili tej karavani.

G. Martin nam je v pridigi povedal zgodbo o rudarju, ki je v 25 letih dela samo enkrat odšel v rudnik brez svetilke in se izgubil v temi. Da si je želel luči, nam je lahko vsem jasno. Kako potrebno je, da vsak dan znova prižigamo luč v življenju in svetimo tudi drugim.

Iskrena hvala gospodu župniku Vidicu in vsem iz župnijske skupnosti Cerknica za veliko gostoljubje, ki ga je bila deležna don Boskova karavana. Prepričali ste nas, da imate tudi vi veliko srce za mlade.

Ljubica Košir

Kako bi mogli don Boskov praznik lepše praznovati, kot da

na Koroškem so se združili v en sam zbor (zboru in orkestru je dirigirala Polona Fister) in skupaj peli Bogu, ga prosili za več otroškega srca v svetu... Čudoviti so bili. Svetli kot sonce na nebu. J.K.

VERŽEJ

Don Bosko navdušuje

Zadnjo nedeljo v januarju je don Boskovo praznovanje privabilo veliko njegovih častilcev z obeh bregov Mure. Že na predvečer je Tone Ciglar predaval na temo, da je tudi vzgoja lahko uspešna. Zdi se pa, da še mnogi v to ne verjamejo. Med popoldansko slovesnostjo je prepeval mladinski pevski zbor iz Radenec. Don Bosko v Veržaju vedno bolj navdušuje pa tudi obvezuje.

I.H.

SPOROČILO M. COLOMBO

Nova vrhovna predstojnica bralcem SV

V prejšnji številki Salezijanskega vestnika ste lahko brali o nedavno koncem vrhovnem zboru hčera Marije Pomočnice v Rimu in o naši novi vrhovni predstojnici materi Antoniji Colombo.

V pismu, ki nam ga je poslala pred božičem, nam je naročila pozdrave in prisrčna voščila ob praznikih tudi za vas, dragi starši, sorodniki, prijatelji in sodelavci.

Ta žena širokih obzorij, ki jo obenem odlikuje sposobnost zelo preprostega in neposrednega stika z vsakim, je takoj na začetku svoje nove službe kot vrhovna predstojnica Družbe hčera Marije Pomočnice predstavila nekaj svojih pogledov na nalogo, ki ji je bila zaupana s strani Družbe.

Hčere Marije Pomočnice pri nas pa smo z velikim presenečenjem in s še večjim veseljem sprejele novico, da bomo med prvimi deležne njenega, vsaj kratkega obiska, in to že v začetku meseca aprila letos. Ker vemo, da ta obisk ne bo namenjen izključno le nam sestrar, ampak - ker ste z nami povezani in se kot kristjani, naši prijatelji in sodelavci trudite za isti cilj - tudi vam, bi vam radi nekoliko boljše predstavile našo vrhovno predstojnico, skatero se boste imeli

kmalu priložnost srečati.

Kmalu po izvolitvi ji je bilo, z različnih strani, zastavljenih precej vprašanj. Njeni odgovori so neposredni in nekateri še posebej zanimivi - tudi za naše okolje.

● *Če pustimo ob strani predstavitve, ki so v navadi ob izvolitvah, kot je vaša, kaj bi rekli sami o sebi, kdo ste?*

Žena, ki se veseli življenja, zadovoljna, da me je Gospod poklical v ta poklic. V njem z leti vedno bolj odkrivam njegovo ljubezen v osebah, s katerimi se srečujem. Tudi sama skušam dati od tega, kar sem prejela. Srečna sem, da živim in delam v času, v katerega me je on postavil.

● *Na vodilno mesto ste postavljeni, in to v času, ko je v družbi na splošno in v Cerkvi zelo živo vprašanje promocije žene. Kaj, glede na izročilo vaše Družbe, pomeni to za vaš mandat na čelu HMP?*

Biti na vodilnem mestu je samo del moje službe. Nisem poklicana, da bi vodila kako podjetje, ampak veliko redovno družino, ki ji je zaupano posebno poslanstvo. To pa je čisto druga

stvar. Naloga osebe, ki ji je zaupano vodstvo te družine, je predvsem spoznavati in spodbujati darove in energijo, skrito v ljudeh. Skupaj s tistimi, ki mi neposredno pomagajo pri vodstvu, razbiramo, kako bomo s konkretnimi dejanji odgovarjale na načrt, ki nas presega, na Božji načrt.

Družba in Cerkev danes od žene pričakujeta, da bo prispevala k bolj človeškemu odnosom in da se bodo znanstvena odkritja in tehnični dosežki uporabljali v dobro človeka. Zato me to, da sem "na vodilnem mestu", navdušuje. Ker so odkritja in pridobitve na znanstvenem in tehničnem področju tolikokrat zlorabljeni proti življenju, mislim, da smo prav me poklicane, da uporabljamo moderne pridobitve za pospeševanje kulture življenja in za vedno večjo kvaliteto življenja.

● *Vi ste nova mati in voditeljica pomembne ženske Družbe, ki pa je nekako ogrožena zaradi velikega števila ostarelih članic. Ali mislite, da bo vaša Družba zares lahko imela tisti čut za novo kulturo in promocijo žene, ki si ga vi postavljate kot nalogo?*

Pravgotovo. Ostarelost članic naše Družbe zajema predvsem nekatera zemljepisna področja, kjer se je tudi sicer dvignila povprečna starost prebivalstva. V mnogih drugih predelih pa je Družba zelo mlada. So dežele, v katerih je povprečna starost naših sester komaj 37 let. Ni mogoče reči, da je ostarelost članic splošno stanje v Družbi. Po tem vrhovnem zboru pa sem sploh optimistična in z zaupanjem gledam v prihodnost, ker vidim, predvsem glede promocije žene, veliko vzajemnost sester, ki prihajajo iz tako različnih kultur. Vem, da lahko računam na pozornost, pripravljenost in sodelovanje pri reševanju teh problemov.

➤ na str. 27

SALEZIJSKI SOTRUDNIK - POKLICAN KRISTJAN

Poklicanost je dejanje ali dogajanje, s katerim Bog posamezni osebi "sporoči", kakšno nalogo in vlogo je zanj od vekomaj predvidel. Bog nas je namreč "v Kristusu že pred stvarjenjem sveta vnaprej določil, naj bomo podobni njegovemu Sinu... in naj živimo v hvalo njegovega veličastva" (Ef 1, 3 - 6).

Tri bistvene prvine so med seboj neločljivo povezane: izvolitev, poklicanost in poslanstvo. Posameznik v času spoznava in odkriva svojo poklicanost, ki jo ali sprejme ali zavrne. Seveda je njegova sreča ali nesreča za čas in večnost v veliki meri odvisna od te odločitve. Iz tega sledi, da je poklicanost povezana z največjo in najbolj osebno odgovornostjo.

Vsak človek naj torej skrbno preiskuje in prosi za pravo spoznanje in velikodušnost, da bo mogel odgovoriti na Božji klic in

izpolniti svojo enkratno nalogo v življenju v blagor soljudi in v svoj blagor.

Cerkev je skupnost poklicanih in odgovornih ljudi. Znotraj tega občestva obstajajo čisto določne oblike služenja. Cerkev doživljamo kot prekrasen vrt, ki je okrašen z najrazličnejšimi poklici: duhovniški, redovniški, misijonarski, laiški... Tudi krščanski laiki so deležni trojne Kristusove službe: duhovniške, pastirske in kraljevske, kar je posebej močno poudaril drugi vatikanski cerkveni zbor. Te resničnosti se vse bolj zavedajo kristjani, ki pripadajo raznim cerkvenim laičnim združenjem, kot je na primer združenje salezijanskih sotrudnikov, ki ga je ustanovil sv. Janez Bosko po navdihu od zgoraj.

Kaj pomeni imeti poklic salezijanskega sotrudnika ali sotrudnice?

Pomeni predvsem, da koga privlači don Boskova evangelijska podoba in da ugotavlja, kako njegova osebnost, njegov stvaren in dinamičen duh, njegova vzgojna metoda ustrezajo tudi njegovim potezam krščanske izkušnje.

Pomeni, da se dobro počuti z don Boskom in čuti nagnjenje, da bi z njim delal v salezijanski družini, ki nadaljuje njegovo poslanstvo za mladino in preprosto ljudstvo.

Pomeni, da ima čut za probleme mladih in ljudstva, simpatizira z malimi in ubogimi ter jim hoče pomagati konkretno tako, da jim zagotavlja človeški napredek in krščansko odrešenje.

Pomeni imeti neke vrste okus za pristno krščansko življenje, v okolju, v katerem mnogi, ki se imenujejo kristjani, ne poznajo zahtev svojega krsta in dolžnosti svoje birmе. Pomeni željo pobegniti iz povprečnosti in zaživeti korenito evangelij in poizkusiti čudovito pustolovščino živete vere in darovanja življenja.

Pomeni čutiti se pripravljene-ga dati svoj skromen in pomemben prispevek k uredništvu don Boskovega apostolskega načrta, pa pri tem ostati krščansko in apostolsko zavzet laik, diakon ali škofijski duhovnik.

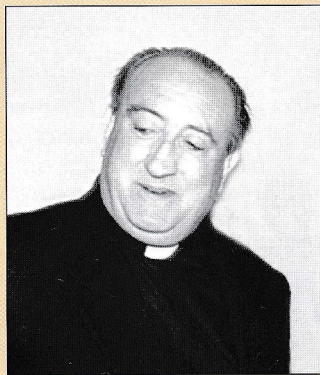
Poklic don Boskovega sotrudnika je karizma - dar Svetega Duha, ki je ljubezen. Dan je posamezniku za človeški napredek njegove osebe, ne da bi ga postavil nad druge, ampak da ga postavi njim v službo (C 32c) na način, ki je najbolj primeren njegovim zmožnostim in razmeram: dan je za salezijansko služenje mladim in ljudstvu v don Boskovem duhu in v občestvu z vsemi brati in sestrami njegove družine. Sprejemamo ga veselo in hvaležno kakor vsak Božji dar.

(dalje prihodnjic)

TRETJEMU TISOČLETJU NAPROTI

Vezilo za salezijansko družino za leto 1997 je prvi korak na poti duhovnega romanja naproti tretjemu tisočletju krščanstva. Želi spregovoriti o tem, kaj ljudje danes ob tem čutijo.

Nekateri v tem pričakovanju postavljajo v ospredje strah pred ekonomskimi katastrofami in pred slepili, ki jih ponuja utopija tehničnega napredka. Drugi nihajo med strahom pred popolnim izčrpanjem sredstev in upanjem, da bo ta svet združen in solidaren. Nekateri zopet nihajo med bojaznijo pred zlorabo življenja in sanjami o svetu še večje svobode. Drugi zopet opozarjajo na meje človeških zmogljivosti v vsakem pogledu.

Z druge strani pa obstaja nevarnost, kar upravičeno domnevamo, da bodo mnogi praznovali leto 2000, ne da bi se zavedali začetka tega štetja in njenega pomena. Pri teh ne bo opaziti ničesar, kar bi se nanašalo na božič, saj bo vse ponižano le na pojedine velikonočnega blagoslova, čas pa bodo izkoristili samo za turistična potovanja in za obisk podeželja.

Za nas pa je leto 2000 jubilej: čas milosti in spreobrnjenja, sprave in solidarnosti, spominjanja in načrtovanja. V luči Kristusovega dogodka ga pričakujemo in ga bomo v njegovi luči živeli. Za nas to ni samo neka obletnica, marveč je praznovanje, v katerem so se dopolnili časi odrešenja.

Praznujemo torej odrešenje, ki ga je Bog uresničil za nas po Sinu, ki je postal deležen človeške

zgodovine po učlovečenju. Po daru Svetega Duha se je v svetu uresničila velika noč, ki krščansko skupnost poživlja in spodbuja človekovo zavest. Po razodetju Očeta, od katerega prihaja vse in ki vsemu daje pravi smisel.

Za nas pomeni leto 2000 polnost časov, obletnico, ki je polna pomenov in novih resničnosti, če jo človeštvo sprejme v veri, upanju in ljubezni. To je polnost, ki je niso priklicali politični dogodki ali kulture, marveč poslanstvo Sina. Ta obletnica ni samo "porod" časa, ampak dar Boga, tako kot se prehod med zavezama ni zgodil zaradi horizontalnega človekovega napredka, ampak prihaja od zgoraj.

Leto 2000 poživlja v nas zavest sprejemanja, hvaležnosti in veselja zaradi Kristusovega daru, to je izročanje naprej in pričevanje prijateljstva z Bogom v teku človeške zgodovine, ki jo mi doživljamo danes. Pomeni okrepitev miru in poživitev občestva, kar nam je prinesel Kristus. Zato rej "prinaša s seboj spomin na Kristusovo rojstvo in ima globok kristološki značaj" (V zarji tretjega tisočletja, t. 31): Kristus včeraj, danes, na veke.

Cerkev odgovarja na izzive časa s programom nove evangelizacije. Poudarja to, kar odpira

človeštvu najbolj značilno bogastvo: Kristusovo skrivnost.

Torej "uprimo oči v Jezusa, voditelja in dopolnitelja vere" (Heb 12, 2); to je naše upanje ob zarji vzhajajočega tretjega tisočletja krščanstva.

*Juan E. Vecchi
vrhovni predstojnik
salezijancev*

Papež Janez Pavel II:

"Ko vabim vernike, da dvigajo h Gospodu vztrajne molitve, da bi dobili potrebno luč in pomoč pri pripravi in obhajanju sedaj že bližnjega jubileja, spodbujam častite brate v škofovstvu in njim zaupane cerkvene skupnosti, da bi odprli srca navdihom Duha. Zanesljivo bo ganil srca, da se s prenovljeno vero in velikodušno soudeležbo pripravijo za obhajanje velikega jubilejnega dogodka. To nalogo vse Cerkve zaupam nebeski priprošnji Marije, Odrešenikove matere. Marija, mati lepe ljubezni, bo za kristjane na poti naproti velikemu jubileju tretjega tisočletja zvezda, ki bo varno vodila njihove korake Gospodu naproti."

V zarji tretjega tisočletja, t. 59

*Na Murskem polju, v srcu
trikotnika med Radenci,
Ljutomerom in Mursko
Soboto, leži nič manj slavni
kraj Veržej, obrambna straža
v času hunskih vdorov.
Valovita žitna polja in
štajerska kapljica so napravili
srca ljudi plemenita in vesela,
naporno delo in nenehen boj
z Muro pa odločne in
podjetne krajanke in župljane,
ki po treznem premisleku
vzamejo vsak dober predlog
za svoj in ne popustijo,
dokler zastavljenih ciljev ne
uresničijo.*

85 LET V VERŽEJU

Taki ljudje so bili tudi Puščenjakovi: Anton, Neža, Liza in Frančiška, ki so se leta 1908 odločili vse svoje premoženje prepustiti v dobrotne namene. Salezijanci Janeza Boska naj bi ustanovili "vzgojevalno učni zavod", predvsem kot kmetijsko šolo, za kar pa ni bilo soglasja, saj je že takrat delovala kmetijska šola v Rakičanu.

Pobudo je prevzel in jo začel uredničevati verženski rojak, bogoslovni profesor in prelat dr. Franc Kovačič - letos obhajamo 130-letnico njegovega rojstva. Ker Puščenjakovo premoženje za tako velike načrte ni zadoščalo, je pritegnil k sodelovanju tudi druge dobrotne ljudi iz bližnje in daljnje okolice in občino Veržej. Precej naporov je moral vložiti tudi v dogovarjanje s salezijskim vodstvom, ki je ustanovo končno sprejelo za svojo. Tako je lahko ustanovil Družbo za gradnjo Marijanišča, ki jo je potrdil mariborski škof (18. marca 1910) in kraljevo namestništvo v Gradcu (10. julija 1910). Načrt za zavod si je zamislil salezijski inšpektor Emanuel Manassero, izdelal ga je Anton Jandl iz Lju-

tomera, gradbena dela pa zidar-
ski mojster in arhitektov oče Julij
Jandl iz Grlave.

Temeljni kamen za to tretjo salezijsko ustanovo na področju Slovenije je bil položen 20. avgusta 1911, 30. marca 1912 pa so salezijanci že načrtovali svoj prihod. Mrzlično delo, pri katerem se niso mogli zanašati na današnjo tehniko, so podprli z delom in sredstvi Verženci kot tudi dobrotniki iz bližnje in daljnje okolice od Lendave do Slovenskih goric in še dlje. 27. oktobra 1912 je mariborski knezoškof dr. Mihael Napotnik zavod blagoslovil ob navzočnosti civilnih in cerkvenih oblasti, predvsem pa ob navzočnosti nepreglednih množic vernikov z obeh strani Mure in iz krajev do Drave.

Dijaki novega salezijskega zavoda so se zbrali iz raznih držav takratne Avstro-ogrske, prav tako njihovi profesorji. Med njimi sta bila dva slovenska dijaka in dva profesorja. Sloves Veržaja je po njihovih ustih prišel do številnih držav današnje Evrope. Skupaj z domačini so namreč delili revščino in veselje, pa tudi kulturno in du-

hovno življenje. Tudi h gospodarskemu napredku je veliko prispevala ta salezijska ustanova.

Nižja gimnazija, ki je delovala do začetka druge svetovne vojne, je po letu 1918 postala v celoti slovenska in je tako odprla vrata do visokošolskih ustanov mnogim, ki sicer te možnosti ne bi imeli. V Veržaju je začelo svojo pot okrog 300 poznejših duhovnikov, pa tudi mnogo zdravnikov, profesorjev, pisateljev in zgodovinarjev. Ime Veržaja in tukajšnje salezijske ustanove pa so ponesli v svet predvsem misijonarji, med njimi msgr. Jožef Keréc, ki je na tukajšnjem pokopališču našel tudi svoj zadnji dom.

Poleg nižje gimnazije in več let noviciata je vseskozi v Veržaju deloval tudi nedeljski in praznični oratorij, v katerem so se zbirali mladi z obeh strani Mure, pa tudi odrasli so se radi zadrževali s svojimi otroki v salezijskem okolju. Tu so jim omogočali mašo in krščanski nauk, vaje v petju in nastopih, pripravljali so jim odrske nastope in športne igre, nenazadnje so začeli še z godbo na pihala.

➤ na str. 27

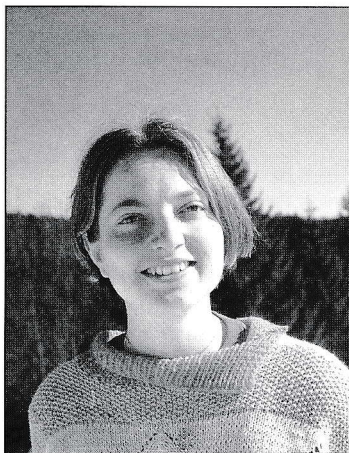
POSTAJAM SALEZIJANSKI SOTRUDNIK

Mateja prihaja iz župnije Belčinci. Rodila se je leta 1974 mami Tilki in očetu Janezu. V osnovni šoli je pela pri otroškem cerkvenem zborčku, kasneje pri mladinski skupini in nekaj časa tudi pri župnijskem pevskem zboru. Del njenih počitnic je skoraj vedno pripadal duhovnim vajam in drugim srečanjem ter izletom mladinske skupine. V četrtem letniku gimnazije jo je navdušilo skavtsko življenje, ki je v njej utrdilo ljubezen do Boga, narave in mladih. Gimnazijo v Murski Soboti je končala leta 1993, sedaj pa je študentka 4. letnika psihologije na Univerzi v Ljubljani in navdušena animatorka v salezijanski mladinski pastoralni.

Otroštvo mi je podarilo neuničljiv optimizem in vero v lepo in dobro, izkušnjo krščanskega življenja in praznovanja ter obilico možnosti za razvoj mojih sposobnosti in talentov.

Mladost je bila že od vsega začetka čas viharnega iskanja lastne življenjske poti. Odkar pomnim, me je zanimala množica raznih stvari. Tako sem imela kar nekaj težav pri odločanju, kaj naj počnem v življenju. Vpraševala sem se, zakaj mi je Bog dal tako različne sposobnosti in ali je sploh mogoče najti poklic, kjer bi lahko uporabila vse ali vsaj večino od njih. Svet se mi je zdel razdeljen na mnoge predalčke, moje življenje pa je klicalo po celoti.

Nazadnje sem se odločila za študij psihologije. Sama veda je zelo široka in tudi zelo zanimiva, toda študij se mi je zdel ves čas preveč enostransko usmerjen.

Izognil se je tistemu temeljnemu človekovemu hrepenenju - po absolutnem Ti.

Ko razmišljam o svojem poklicnem delu, ugotavljam, da ne morem Boga preprosto izločiti iz njega. Živeti v odnosu z Bogom je način mojega življenja, je del mene in ta odnos bo v mojem delu obstajal ravno tako kot bodo obstajale misli, besede, kretnje...

Ne vem še čisto natančno, kaj in kje bom konkretno delala, ko bom končala študij (ker to pač ni odvisno samo od mene). Vidim se predvsem v preventivnem delu z mladimi in najrajši bi bila, če bi se moje delo neposredno povezovalo z delom salezijancev, toda ne moja, ampak Njegova volja se zgodi...

Salezijanski duh se je udomačil v mojem srcu že ob prvem srečanju s salezijanci. Spominjam se duhovnih vaj, ko sem bila še v osnovni šoli, tistega veselja, pesmi, iger, podob, ki smo jih skupaj ustvarjali, in še enega prav

posebej svetlega trenutka - prve resnično doživete spovedi. Všeč so mi bili ti dobrosrčni ljudje in njihov svetnik Janez Bosko. Brala sem njegov življenjepis, ob tem pa sanjala, da bi tudi jaz nekoč, ko bom velika, živela za mlade in z mladimi.

Kasneje sem na te sanje pozabila in salezijanci so za nekaj let izginili iz mojega življenja. Tisti, ki so me ponovno povezali z njimi, so bili prekmurški dijaki Gimnazije Želimlje, s katerimi smo skupaj prebivali dolge ure na vlaku (med njimi tudi dva moja bratranca), in Rafo, ki naju je družila skupna pripadnost skavtski družini.

Odločen trenutek za moj "da" salezijanski družini pa so bile duhovne vaje na Koprivniku v poletju 1996 in tiste ure, ki jih v svojem prostem času preživljam na Rakovniku v salezijanski mladinski pastoralni.

Sotrudništvo, za katerega se odločam, je v resnici potrditev tistega "da", ki sem ga najprej izrekla Bogu, potem pa še mladim. Pomeni mi zavestno potrditev krščanskemu načinu življenja in ponovno izpoved vere. Hkrati mi pomeni tudi vstop v skupnost, v kateri moremo biti drug drugemu opora in spodbuda v naših življenjskih prizadevanjih za dobro mladih. Kar se mi zdi pri sodelovanju še posebej pomembno, pa je, da mi omogoča nenehno rast v veri in poklicanosti ter nenehno preverjanje mojih življenjskih odločitev v luči evangelijskih vrednot.

Mateja Erjavec

"PROSITE, DA BI LAHKO ODPUSTILA!"

Dragi molivci in molivke!

Med temi, ki se želijo pridružiti našemu molitvenemu združenju, je tudi mati štirih otrok; tudi sama se priporoča v molitev. Njena duša je nemirna, srce ranjeno. Ko opisuje svoj problem, med drugim pravi: "Rana v zadevi mojega očeta še vedno krvavi. Ne rečem, da ga sovražim, toda odpustiti mu ne morem. Ne morem odpustiti, ker je storil tako grozno dejanje svoji ženi, moji mami, in to samo zato, ker je dovolila svoji hčeri, moji sestri, da je odšla v samostan brez njegovega dovoljenja... Čeprav verujem, da mu je mama iz nebes že odpustila, jaz tega ne morem storiti. Šest otrok je zaradi njega ostalo brez mame in končno tudi brez očeta. Hudo mi je zato, ker težko molim in ne morem prejemati zakramentov. Besede, ki so v očenašu 'in odpusti nam, kakor tudi mi odpuščamo', mi govorijo, da Bog tudi meni ni odpustil, ker jaz ne morem odpustiti očetu. Prosim vas, molite zame, da se v mojem srcu zgodi čudež."

Ko znova premišlujem o bolečini in nemiru, ki ga v svojem srcu nosi ta mati in še marsikdo drug, vidim, kako pomembna in potrebna je poslanica, ki nam jo je napisal papež Janez Pavel II. ob svetovnem dnevu miru, ki ima naslov: **PODARI ODPUŠČANJE, PREJMI MIR**. "Če v ljudeh ne bo zorela pripravljenost za iskreno odpuščanje, ne bo mogoče napraviti koraka na poti miru. Brez odpuščanja bodo rane še naprej krvavele. Na vse naslavljam klic, naj bi iskali mir po poteh odpuščanja. Popolnoma jasno mi je," nadaljuje papež, "da se utegne zdeti odpuščanje nasprotno človeški logiki, ki se večkrat daje voditi silnicam povračila. Odpuščanje pa se navdihuje v logiki ljubezni, ki jo Bog ohranja v odnosu do vsakega človeka."

Veren človek ve, da sprava prihaja od Boga. Božja ljubezen je temelj sprave, h kateri smo poklicani. Bog je v svoji ljubeči pripravljenosti šel tako daleč, da je svetu podaril sam sebe v osebi Sina, ki je prinesel odrešenje vsakemu človeku in vsemu človeštvu. Spricho žalitev, ki so mu jih povzročili ljudje in ki so dosegle vrhunec v obsodbi na smrt na križu, Jezus moli: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo" (Lk 23, 34).

Sveti oče nas naprej spodbuja: "S pogledom, uprtim v Jezusa Kristusa, ki je naša sprava, napravimo v tem prvem letu priprave na sveti jubilej 2000 vse tisto, kar zmoremo - z molitvijo, pričevanjem in delom -, da bi napredovali na poti k večji edinosti."

Dragi molivci in molivke, ko bomo molili za mladino, družine in duhovne poklice, se spomnimo matere, ki nas prosi za molitveno pomoč. Molimo tudi sami zase, da bomo hoteli in zmogli odpustiti. Ključ odpuščanja je v iskreni molitvi. Zato papež na koncu svoje poslanice pravi: "Končno vabim vas vse, ki verujete v Kristusa, da zvesto hodite po poti odpuščanja in sprave in se združujete z njim v molitvi k Očetu, da bi bili vsi eno. Tej nenehni prošnji za mir pridružujte dejanja bratstva in medsebojnega sprejemanja." Zato še enkrat: **PODARI ODPUŠČANJE IN PREJMI MIR!**

V želji, da bi se to zgodilo, vsem lep pozdrav.

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

APRIL

"Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna" (Jn 4, 15).

Prosimo za vse, ki iščejo v napačni smeri, zlasti za mlade iskale, da bi v Kristusu odkrili oživljajoči vir milosti.

MAJ

"Gospod, stopi dol, preden moj otrok umre" (Jn 4, 49).

Zaupno prosimo Gospoda, da se kot vstali Gospod približa vsem, ki trpijo, pa ne najdejo smisla svojemu življenju.

K Bogu so odšli po plačilo:

Rafael Trček, Žažar
Justina Imperl, Razbor,
mati redovnice
Anton Mešiček, Sevnica,
oče dveh redovnic
Tončka Mešiček, sestra HMP
Ciril Ogorevc, Brežice
Lojzka Narat, Rog. Slatina
Tonček Mlinarič, Mala Nedelja
Marija Zajc, Bič
Anton Hrastelj, Lenart
Marija Kitak, Rogatec
Pepca Filrer, Slovenske Konjice
Marija Pesl, Ribno
Katarina Jakob, Beltinci
Ivanka Kardinal, Apače
Ivana Senekovič, Apače
Ivanka Dolinar, Škofja Loka
Ana Perme, Polzela
Lojzka Križanec, Rogatec
Anton Rutar, Nova Gorica
Marija Stanjko, Cezanjevci
Ana Lukan, Straža
Marija Jenko, Sveti Duh
Škofja Loka
Ana Repič, Ajdovščina
Alojz Mager, Stražišče
Helena Kurnik, Zg. Korena
Maks Pavšek, Rakovnik
Ivanka Kutnik, Ravne
Roza Dobršek, Ravne
Barbara Logar, Ravne
Jožefa Mušič, Gibina
Antonija Jernejčič, Dobec
Rafael Trček, Žažar

KLJUB SMRTNI OBSODBI ŽIV

Drugi po starosti je g. Martin Jurčak, sobrat, ki ga je tako močno zaznamoval don Boskov optimizem, da ga niso zlomile težave, niti smrtna obsodba ne.

● *Od doma 1907 do salezijanca 1924*

Rojen sem bil 26. X. 1907 pod Tomažem v Vojniku. Ko sem bil star sedem let, mi je oče padel v vojni v Galiciji. Prepričan sem, da je njegova smrt omogočila mojo duhovniško pot. Moja dobra krščanska mati si je sicer želela sina duhovnika, a oče me ne bi pustil v šole, saj sem bil doma potreben na zahtevnem posestvu.

Z materjo sva prebirala Salezijanski vestnik, ki ga je dobivala na posodo od svoje prijateljice v sosednji vasi. Ta je imela v šolah na Rakovniku že dva svoja sinova. Tako me je mama poslala na Rakovnik, ko sem bil star deset let. Potem sem po šoli na Radni in v Veržuju končal noviciat na Radni in leta 1924 naredil zaobljube. Tako sem sedaj po zaobljubah najstarejši slovenski salezijanec - 72 let.

● *Duhovnik pred 64 leti*

Leta 1933 sem postal duhovnik. Prvo službo sem opravljal kot šolski svetnik na Radni, kjer je bila višja gimnazija in noviciat. Ob šoli sem moral skrbeti za gledališke predstave, za petje in pomagati v oratoriju pri fantih. S fanti sem ustanovil godbo, s katero smo nastopali na prireditvah.

● *Prizanesli so s strelom v glavo*

Leta 1940 sem bil premeščen v Mladinski dom na Kodeljevem, kjer sem prevzel vodstvo doma in skrb za kino. Takrat so se že zbirali črni oblaki nad Jugoslavijo. Z napadom Nemčije in Italije se je začelo partizanstvo, bela garda, pozneje pa domobranstvo.

Začeli so izginjati fantje, eni k tem, drugi k onim. Ob koncu vojne so mnogi mladi domobranci bili vrnjeni iz Koroške in izročeni partizanom, ki so jih neusmiljeno pobili.

Mene so sicer od začetka pustili pri miru. Ker so Moste zapustili vsi duhovniki, so meni izročili upravo župnije. Toda na tistem je vrelo proti meni. Tako je prišel 28. december 1945, ko so me na zboru občanov dolžili vsega mogočega in me odpeljali v zapor.

Tako se je začela moja kalvarija. Po treh mesecih zaslišanj so me obsodili na smrt - s streljanjem. Z odvetnikom sva naredila prošnjo za pomilostitev. Javni tožilec se je pritožil proti previsoki kazni, kar je v tisoč primerih enkrat. Vseeno sem čakal štiri mesece na rešitev prošnje. Odgovor se je glasil: Pomiloščen na 20 let zopora! Po osmih letih so me izpustili. Pred letom dni me je nova oblast rehabilitirala in mi dodelila tudi nekaj odškodnine.

● *Prvi župnik na Rakovniku*

Po prihodu iz zopora sem bil eno leto v domačem kraju za duhovnega pomočnika. Leta 1954 pa me je novi inšpektor Avguštin Jakob poklical na Rakovnik za ravnatelja. Tedanji škof Anton Vovk nam je leta 1956 ponudil župnijo in jaz sem postal prvi župnik rakovniške župnije v Ljubljani.

● *Predstojnik salezijancev v Jugoslaviji*

Leta 1964 sem postal predstojnik (inšpektor) vse salezijanske družine, ki je tedaj obsegala tudi Hrvaško in diasporo. Takrat se je začela zgodba Želimljega. V Želimljem so se najprej naselili novinci, potem je začela delovati gimnazija. Zaradi nacionalizacije po vojni so se kandidati šolali na Hrvaškem. Tam je bilo v tistem času toliko poklicev, da ni bilo več prostora za Slovence. Zato je bilo treba misliti na zidavo novega doma za poklice. Iz tega je nastal zavod v Želimljem, ki se sedaj dozidava.

● *Župnik v Prekmurju*

Po šestih letih službe inšpektorja sem šel v Dokležovje za župnika, kjer sem ostal 16 let. Delo z ljudmi me je vedno veselilo, prav tako sodelovanje s sobratmi duhovniki. Župljani smo si bili dobri prijatelji.

● *Biserna maša 1993*

Bogu sem hvaležen za 60 let duhovništva. Zahvala velja tudi vsem v Vojniku, ki so mi pripravili biseromašno slavlje. Vedno me je prevzemalo delo z mladimi, za to sem uporabil vse svoje moči. To delo mi je prinašalo vedno veselje in notranje zadovoljstvo. Zato bi si še enkrat izbral to pot.

● *Optimizem in delavnost brez meja*

Zadnjih 11 let preživljam na Rakovniku, kjer pomagam ekonomu, v župniji pa sem spovednik. Zakaj bi bili v skrbeh, saj smo v dobrotni Božji roki. On nas je poklical v življenje, k njemu se vračamo ob koncu zemeljske poti.

VZGOJA - OPORA V MLADOSTNI SPREMENLJIVOSTI

Če upoštevamo zakonitost narave, ugotovimo, da mlado drevo potrebuje posebno pripravo in skrb, stalno nego in oporo, ob kateri se zakorenini, raste ravno in oblikuje svojo krošnjo. Narava uči tudi človeka za njegovo življenje v družbi: najprej skrb družina in družba zanj, potem pa prinaša on svoje sadove v družino in družbo.

Mladost je obdobje rasti, razvoja in spreminjanja. Človek prerašča sam sebe, ob tem pa velikokrat pogreša orientacijsko točko. Don Bosko je v življenjepisu Dominika Savia zapisal: "Za obdobje doraščajoče mladine je značilno, da pogostoma spreminja svoje načrt glede tega, kaj hoče; zato se pogostoma zgodi, da danes zahtevajo eno stvar, jutri pa že nekaj čisto nasprotnega, in če jih ne usmerjamo ali bedimo nad njimi, nemalokrat njihova vzgoja konča slabo, čeprav bi lahko bila ena od uspešnejših."

Mladostna spremenljivost je don Boska navdihovala za duhovnost preventivnega vzgojnega sistema. Mlad človek velikokrat pozabi na norme in pravila človeškega in krščanskega obnašanja, za kar bi ga lahko upravičeno kaznovali, on pa se ne bi niti zavedal, da je bilo kaj narobe. Gotovo tega ne bi storil, če bi ga prijateljski glas opozoril ali opomnil, da bi ravnal bolj premišljeno. Metoda don Boskovega vzgojnega sistema gradi prvenstveno na krščanskih in vzgojnih vrednotah spoštovanja mladega človeka, in prav vrednote ali "vsebina vzgoje" je odločujoči dejavnik. Mladostna spremenljivost nima svojega izvo-

ra samo v psihični in družbeni občutljivosti mladih, marveč so mladi vedno odsev naravnosti celotne družbe in njega tavanja. Spremenljivost se kaže tudi na razumskem in duhovnem področju: enkrat bi se spremenili v svetnike, potem zopet primanjkuje volje in moči.

Don Bosko kot optimističen vzgojitelj pa vidi v obdobju mladostne spremenljivosti tudi veliko pozitivnega: živahnost, spontanost, velikodušnost, živ čut za pravičnost, ucljivost srca. Če vse te mladostne sposobnosti razvijemo s primernim čutom, eksplodirajo v njem pozitivne telesne, intelektualne, čustvene in moralne energije, ob katerih zaživi polnost mladosti.

Spremenljivost lahko pomeni veliko nejasnost in negotovost, lahko pa pomeni, da so vse možnosti odprte in dane na razpolago, treba pa jih je "obdelovati" ali kultivirati, rečeno z drugo besedo: treba jih je z vzgojo usmerjati in razvijati. Da do tega pride, pričakuje don Bosko od mladih, da se "prepustijo rokam predstojnikov", v svetem strahu pa morajo tudi sami "bežati" pred vsem slabim: pred slabo literaturo, pred slabo družbo pred slabimi zgledi... Tako se sami usmerijo v tak način življenja, ki jim onemogoča delati slabo in škodljive stvari zase in za druge, ob tem pa dobijo zaupanje v lastne moči, da se lahko tudi sami kontrolirajo in obvladajo, da lahko tudi sami prispevajo svoj delež k oblikovanju svoje osebnosti.

Predstojniki in vzgojitelji jih torej ne "prikraščajo" za njihovo

odgovornost in prizadevanje, marveč so jim samo kot opora in smerokaz v tistem prizadevanju, ki ga tudi najboljši vzgojitelj ne more narediti namesto njih. Koliko stvari oče ali mati ne moreta in ne smeta narediti namesto svojega otroka, če mu želita pomagati k samostojnosti in odgovornosti. Beg pred slabimi prijatelji ne sme voditi k prepričanju: boljši sem od drugih. Res si je tudi Dominik Savio izbral prijatelje med tistimi, ki so bili pozorni v šoli, ucljivi, spoštljivi, ki so dobro opravljali svoje dolžnosti. Pa se zaradi tega ni poviševal nad drugimi. Veliko se je posvečal problematičnim tovarišem, ki pa so imeli še dovolj volje in moči, da bi se lahko poboljšali. S svojo pozornostjo in prijateljstvom jih je velikokrat pritegnil, da so naredili prvi korak v smeri poboljšanja. Kdor pa ni imel niti malo volje, da bi se poboljšal, tistega je odslovil tudi don Bosko, ki ga danes Cerkev imenuje, da je "oče in učitelj mladine". Skrbno izpolnjevanje verskih in šolskih dolžnosti, beg pred lenobo, pa tudi nadnaravna sredstva, kot zakrament spovedi in duhovno vodstvo, so bili po don Boskovski izkušnji pomembni pripomočki, da so mladi odkrivali v sebi pozitivne sposobnosti in z njimi nadgrajevali zametke negativnih.

Mlad človek se lahko spoznava, usmerja in uresničuje v pozitivnem pogledu, lahko pa tudi v negativnem - v veliki meri ga v tem usmerja in določa tudi okolje, okolje odraslih, nezadovoljnih, brezciljnih, versko mlačnih...

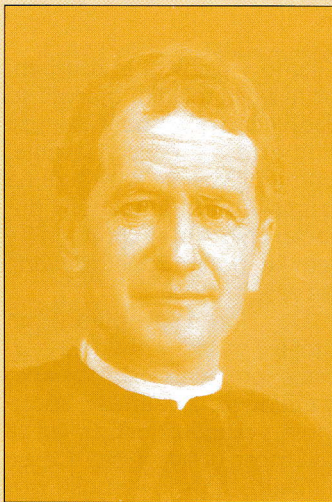
Franček

Janez Bosko, SPOMINI

JERNEJ SE JE UJEL NA KAPLJICO MEDU

Po drevoredih in trgih mesta Turina so ljudje videli postajati veliko mladih delavcev in vajencev. Vedno bolj pogosto pa so med njimi opazili tudi mladega duhovnika. Ni še imel ustrezne kraja, kjer bi zbiral mlade, imel pa je prijateljsko srce zanje. Šegav pripetljaj mu je omogočil, da je začel udejanjati svoj načrt v dobro fantov, posebno tistih, ki so prišli iz ječ in so se potepali po mestnih ulicah.

Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja (8. decembra 1841) sem si ob določeni uri oblačil sveta oblačila za obhajanje svete maše. Ko je zakristan Jožef Comotti videl ob strani nekega fanta, ga je povabil, naj pride in mi streže pri maši.

"Ne znam," je odgovoril ves ponižen.

"Pridi," je povzel prvi, "hočem, da strežeš pri maši."

"Ne znam," je odgovoril fant, "nikoli nisem stregel pri njej."

"Kakšen norec pa si," je rekel zakristan ves besen, "če ne znaš streči pri maši, kaj pa hodiš v zakristijo?"

Ko je to rekel, je vzel metlo in že je mahal po ramah ali po glavi tistega reveža. Medtem ko je oni začel bežati, sem naglas zavpil:

"Kaj delate, zakaj ga tako bijete, kaj je storil?... Moj prijatelj je. Pokličite ga za trenutek, rad bi govoril z njim."

Približal se je tresoč se in jokač zaradi prejetih udarcev. "Si že

bil pri maši?" sem mu rekel ljubeznivo, kolikor mi je bilo mogoče.

"Ne," je rekel.

"Pridi torej k maši; potem bi rad govoril s teboj o neki zadevi, ki ti bo všeč."

Z veselim obrazom in ko sem mu zagotovil, da se mu več ni treba bati tepeža, sem ga (po maši) začel spraševati takole:

"Moj dragi prijatelj, kako ti je ime?"

"Ime mi je Jernej Garelli."

"Odkod si?"

"Iz Astija."

"Imaš očeta?"

"Ne, moj oče je umrl."

"In tvoja mati?"

"Tudi moja mati je umrla."

"Koliko si star?"

"Šestnajst let."

"Znaš brati in pisati?"

"Ničesar ne znam."

"Če bi ti razlagal krščansko nauko posebej, ali bi prišel poslušat?"

"Zelo rad bi prišel."

"Bi hotel priti v to sobico?"

"Prišel bom zelo rad, če me le ne bodo topli."

"Bodi miren, ker te nihče ne bo tepel. Prijatelj mi boš... Kdaj hočeš, da začneva najin krščanski nauk?"

"Kadar vam je všeč."

Vstal sem in napravil znamenje svetega križa za začetek, toda moj gojenec se ni prekrizal, ker se ni znal.

Temu prvemu gojencu se je pridružilo nekaj drugih. Tedaj sem občutil, da če fantje, ki zapustijo kraj kazni, najdejo dobrohotno roko, ki skrbi zanje, jih spremlja v prazničnih dneh, išče zanje namestitev in delo pri kakšnem poštenem gospodarju, jih gre včasih med tednom obiskat, začnejo častno življenje, pozabijo na preteklost in postanejo dobri kristjani in pošteni državljani. To je začetek našega oratorija, ki je blagoslovljen od Gospoda - začel rasti tako, kakor si tedaj gotovo ne bi mogel predstavljati.

Prilagodil ASS

Ko je hudo, me pokliči!

telefon

Samaritan

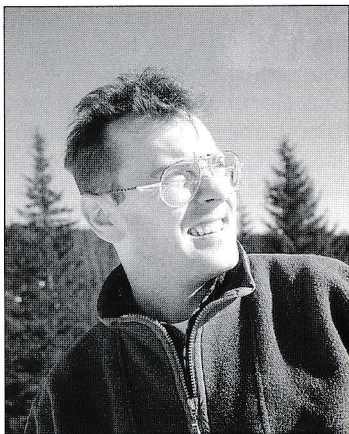
080 1113

Neprekinjena uoč in dan!

Klic je brezplačen, omogoča ga

Telekom Slovenija

Pridi in poglej

Ne ostajajmo na pol poti!

Zgodilo se je nekega jutra, daleč odtod, že dolgo tega. Na obali reke Jordan so se gnetli najrazličnejši ljudje. Tam so bili vojaki in cestinarji, grešniki in berači. Tudi uglednih in učenih ljudi ni manjkalo. Celo farizeji in pismouki so bili med njimi.

Janez, nekateri so mu rekli Krstnik, je stal do kolien v reki. Ljudje so stopali k njemu, poklekili k njegovim nogam in prosili, da bi jih krstil. Janezovi učenci so opazovali dogajanje, občudovali svojega vzornika in delali red med ljudmi.

Potem je nenadoma prišel on, Jezus iz Nazareta. Ko ga je Janez zagledal, je nehal krščevati. Okoli stoječim je rekel: "Glejte, Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta." Nekateri od njegovih učencev so ga zapustili in odšli k Jezusu.

Dva sta bila posebej pogumna, Janez in Andrej. Tako drugačen se jima je zdel Jezus. Privlačen, enkraten. Nista si mogla kaj, da ne bi vprašala: "Učenik, kje stanuješ?" Jezus ju je pogledal, se za trenutek zamislil in rekel: "Pridita, pokažem vama!" Šla sta

z njim. Bilo jima je všeč, ves dan sta ostala z njim.

Tako vzgaja Jezus! Na začetku ni nikakršnih pogojev, izpraševanj, pričakovanj, pridig ali filozofskih razlag. Na začetku je pre-

prosto povabilo k druženju z nekom, ki daje slutiti, da ni samo to, kar se vidi nazunaj.

Da, tako je vzgajal Jezus: s povabilom k so-bivanju, z navzočnostjo!

To je najtežji način vzgoje. Pričakovanja staršev in vzgojiteljev so danes pogosto popačena. Vse prepogosto pričakujejo "popolne" mlade. Imamo izdelane spiske kvalitet, dobrih lastnosti, priznanj, ki jih morajo imeti mladi, če želijo našo naklonjenost.

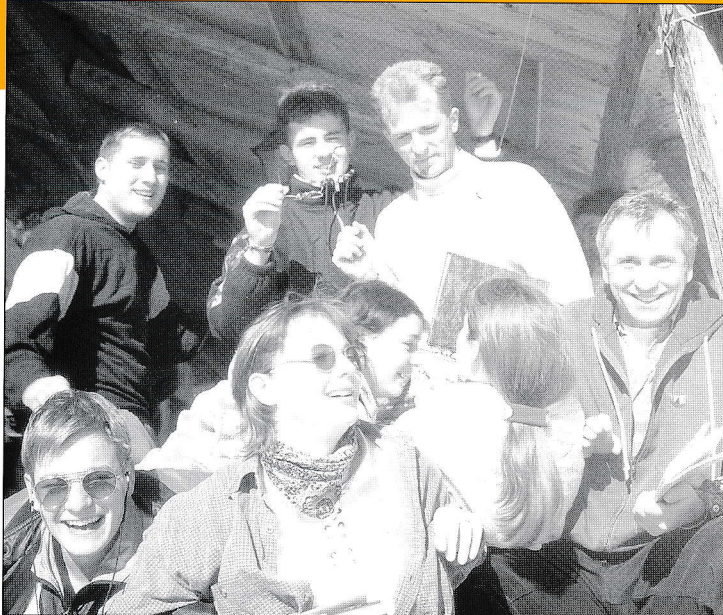
Don Bosko je bil v Jezusovi šoli; tudi njegova vzgoja temelji na navzočnosti, na neposrednosti življenja. Zaživeti navzočnost pomeni dovoliti, da vstopijo mladi v naše življenje; pomeni podariti jim svojo krhkost, svoje iskanje, svoje upanje.

Ne ostajajmo na pol poti. Tudi danes si mladi ne želijo filozofskih razlag, prepričevanj in gore nasvetov. Želijo slišati preprosto povabilo: "Pridi in poglej!"

Si ga upamo ponoviti? S svojim življenjem?

Tone Dolgan in Martin Lisec

Animatorji danes brez njih ni Cerkve jutrišnjega dne

"Poslušajte!

Sejalec je šel sejat. Pri sejanju je nekaj semena padlo ob pot... Drugo je padlo na kamnita tla... Spet drugo je padlo med trnje... Druga semena pa so padla na dobro zemljo" (Mr 4, 3 - 8).

Mnogo je sejalec danes. So mladi, ki jim je vera odkritje, presenečenje in vedno znova veselje. Zato jo morajo s kom deliti, sejati jo morajo. Pričevanje je edina govorica, ki ima moč prepričati mlade, da Bog biva in da njegova ljubezen more napolniti življenje.

Zivimo še zadnja leta drugega tisočletja. Zivimo jih kot mladi ljudje, ki so zazrti v prihodnost, kot kristjani z dva tisoč let dolgo prehojeno potjo.

Sodoben mlad kristjan želi krščanstvo, ki odklanja golo formalnost in brezosebnost, hrepeni po osebnih stikih. Želi biti sprejet, osebno nagovorjen, upoštevan in soudeležen pri snovanju novega, tudi na področju vere.

Širjenje krščanstva pred nas postavlja novo nalogo. Že don Bosko je ponujal krščanstvo na drugačen način. S tistimi, s katerimi se je srečeval, je začel nekaj novega: osebni značaj pastore. Ko smo skupaj, ne izročamo naprej le misli, z lahkoto ustvarjamo soglasja, ponudimo vzorce življenja in vedenja.

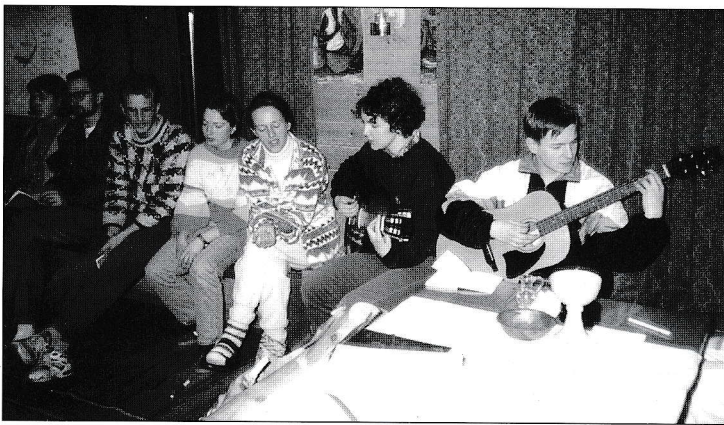
To tudi danes počnejo salezijanci. Ampak ne sami. Z njimi je mnogo mladih, ki jim je vera dar,

odkritje, presenečenje in vedno znova veselje. Čuteči so za vrednote nove življenjske ponudbe. So animatorji. Mladi, ki preprosto čutijo, da ne morejo, ne da bi storili kaj več, ki čutijo v sebi posebne Božje darove in svojo nena-domestljivost za življenje občestva, ki le v nesebičnem delu za druge najde notranji mir in življenjsko polnost. Dajejo zgled, navdušujejo, jemljejo iz svojih izkušenj, iz svoje preteklosti za danes in jutri. So tisti, ki so sposobni biti in ne imeti.

Srečamo jih povsod, kjerkoli salezijanci oznanjajo in pričujejo za Kristusa. Naj bodo to vsakoletne postne duhovne vaje, Uskovniški tedni, Čarno jezero, duhovnikamp, poletni oratorij, birmanške skupine, športne skupine in še na desetine drugih skupin.

Pripravljajo programe, vodijo skupine, govorijo, so v neposrednem stiku z mladimi ljudmi, njim so enaki, pojejo, igrajo, se podijo, smeji, jokajo, pričujejo, spodbujajo, sledijo, molijo, se jezijo, oznanjajo veselje, stremijo za vrednotami v življenju.

Idealizem v njih nikakor ni mrtev. Presneto živi morajo biti, polni znanja in sanj. Nekje sem našla zapisanih nekaj lepih misli; zdi se mi vredno, da jih tukaj napišem:

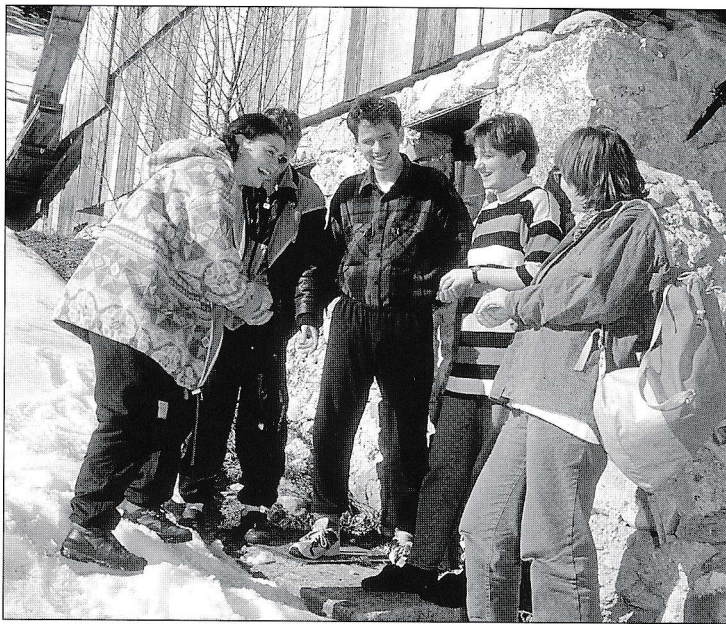

*Kdor sanja, naj ve,
da se sanje uresničujejo.
Birokrati ne sanjajo,
oni gledajo v pravilnike...
Sanje so nepredvidljive.
Sanja lahko samo človek,
ki je svoboden.*

*Bog je v sanjah ustvaril svet.
Ko je "ustvarjal" ženo,
je Adamu dal, da je sanjal.
Če bi za svet delali načrte,
sveta še zdaj ne bi bilo.*

*Sanje so ustvarjalne,
nepredvidljive,
za pogumne ljudi, ki tvegajo,
ki imajo radi avanture.
Sanje so prihodnost.*

Vsem učbenikom, vsemu orodju, vsem metodologijam, vsemu razumu, pameti, vsemu temu dodajmo sanje - to us-

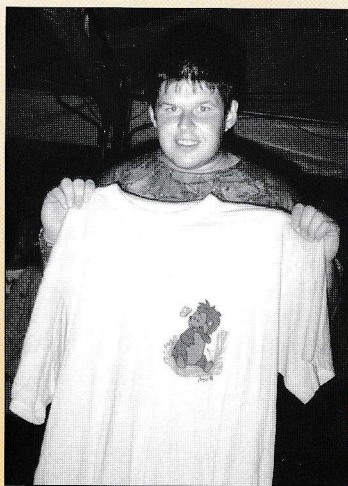
tvarjalno nepredvidljivost. Sanje so spomini na prihodnost, ki jih lahko ponovno uresničimo.

Jerneja Kovšca

Nekega poletnega popoldneva sem se znašel pred bajto na Uskovnici. Kmalu sem videl, da na njej nekaj piše. Takrat sem se prvič srečal z napisom "Učenci smo vsi enako", s katerim pa si nisem dal dosti opraviti.

Sedaj, ko že nekaj časa počnem to in ono v salezijanski mladinski pastoralni, pa iz dneva v dan doživljam sporočilo tega stavka, kajti res smo vsi enako učenci.

Delati v mladinski pastoralni in biti animator mi pomeni živeti svobodno in odgovorno. Tukaj sem jaz res lahko jaz. To je okolje, kjer se lahko pove, kar se misli, kjer lahko pridem na plan s kakršnokoli idejo, za katero pa vem, da ne bo nale-

tela na gluha ušesa. Možnosti, da človek kaj naredi, je res veliko. Sodelujem pri pripravi postnih duhovnih vaj, Čarnega jezera, uskovniškega tedna, poleg tega pa v župniji pomagam

pri pripravi in izvedbi oratorija.

Biti in delati s prijatelji pri salezijanski mladinski pastoralni mi pomeni dar, za katerega sem Bogu neizmerno hvaležen. Bog mi je naklonil to skupnost, da bi lahko v njej koristno in nesebično razvijal svoje sposobnosti in jih uporabljal v prid skupnosti. Hkrati pa mi to, da sem tukaj, pomeni izziv, ki me nenehno spodbuja, da bi delal bolje in z večjo zavzetostjo.

Menim, da misel Richarda Bacha pove vse o življenju animatorja pri salezijanski mladinski pastoralni: "Vedno smo tisto, kar si želimo biti."

Kaj me je tisto popoldne pripeljalo na Uskovnico? Bog ve.

Bojan Pirnat

Prišli smo in videli

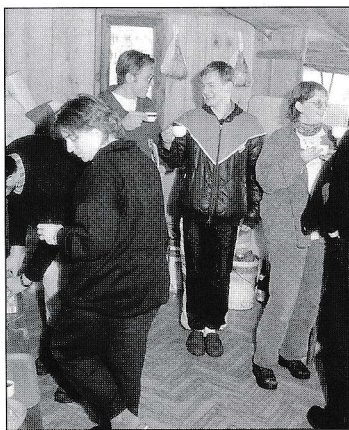

Prihajali smo po udirajočem se snegu, gledali nebo, ki je bilo kar čarobno posuto z zvezdami, in z zaupanjem v vodnika in Vodnika, da se v trdi temi, v noči brez lune nekje v Julijskih Alpah sredi snežne beline ne bomo izgubili. In se nismo. V pristrčni planinski koči smo se zbirali animatorji letošnjih postnih duhovnih vaj in tako smo počasi gradili skupnost, s tem pa je hišica na Uskovnici postajala naš dom v drugem februarškem vikendu.

Te dni smo skupaj živeli ljudje, ki že imajo izkušnje z animiranjem duhovnih vaj, in tudi tisti, ki smo letos prvič pristopili in pogledali, čeprav nekoliko mlajši in plašnejši, vendar - saj je življenje za drzne, kajne? Ko že pridemo, ni problem videti, težava je le priti, ker se bojimo, da bi videli in ugotovili, da tega ne zmoremo ... Pa spet: "Pridi in poglej!" Moram poskusiti! Potrebno je zbrati pogum in priti, se spoprijeti, tvegati ...

Tvegati - torej stopiti na pot, po kateri še nismo hodili, na kateri še nismo bili ... In pri vsem tem prevzeti odgovornost.

Potrebno nam je tudi tvegati biti resničen, otroški, da tako postaneš cel - celota, iz enega kosa, v ravnotežju s samim seboj in zato tudi z drugimi, drugimi mladimi, ki bodo prišli in pogledali salezijsko duhovnost, ki je duhovnost mladih in zato njim blizu - ali: kar v njih.

Da mihi animas... In smo jih. V teh dneh je naša skupnost zaživela v veselju v snegu in ob topli peči, v igri, pa tudi ob osebni zbranosti in molitvi, v kateri je bilo še vedno čutiti "pesem veselja in pesem sanj". Ob tem smo se povezali in se veselili daru, da bomo to lahko ponudili in podarili še drugim mladim, ki bodo prišli k nam vsak s svojimi pričakovanji in željami.

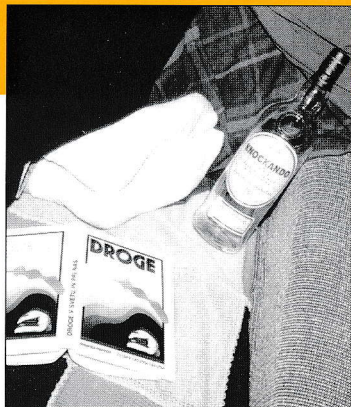
Kot smo zaspali v veselih večerih, tako smo se tudi prebujali v vesela jutra. Da, lahko smo se čudili zimski alpski idili z vzhajajočim soncem. Po jutranji molitvi pod čistim nebom brez enega samega oblaka pa smo se lotili dela po skupinah, kjer smo se pogovorili o delu v posameznih tematskih skupinah. V nedeljo dopoldne smo se v nekaterih skupinah tako vživeli v temo pogovora, da bi morali imeti na razpolago še nekaj dni (kaj je pomembnejše: izkušnje ali teorija?).

Ker nam je kuharica zbolela že v dolini, smo si kuhali kar sami. Saj smo bili skupnost, skupnost mladih, ki jih povezuje veselje, molitev in tudi delo.

Nočemo biti le dobri kristjani, ampak tudi poštene državljanje, zato smo se spomnili slovenskega kulturnega praznika in z Zdravljico nazdravili že pri kosilu, praznovali pa še na spet veselem, pojočem in smeha bogatem večeru.

Prišli smo, pogledali smo in se odločili, da gremo naprej, da "pridemo" še kam ... Da pridemo na Bled, Mirenski Grad, v Želimlje ali na Pohorje, "pogledamo naokoli" in nato še drugim mladim rečemo: "Pridi in poglej! Poglej, kaj ti ponuja letošnje leto, letošnji post, don Boskova duhovnost!" Poglej, kaj ti lahko ponudim jaz kot animator!

Kristina Mlakar

zapičil v plakat, propagandno gradivo ali pogledal na list papirja. Nazadnje so ostali samo trije papirji, pisala in nekaj razmetanega propagandnega gradiva. Bilo je sicer nekaj podpisov, žal so podpisali v glavnem tisti, ki tako in tako niso uživali alkohola...

takem ali podobnem premagovanju ali žrtvah postnega časa ne vidijo pravega razloga. Vedno znova se vprašujejo, "čemu"? V večini primerov jim še najlažje lahko dopoveš, če jim dokažeš, da je to škodljivo za njihovo zdravje, lepoto, gibčnost... Kakor da bi šlo samo za vprašanje

ČAKAJ, TOLIKO PA SPET NISEM NOR!

Še zdaj mi gre na smeh, ko se spomnim tistih prizorov, ko smo v predverju župnijske cerkve zbirali podpise za postno akcijo. Šlo je za odpoved alkoholu. Na dveh treh mizah so se kar sami ponujali listi za podpise z obljubo, da "v postnem času ne bom pil". Že prej smo "na veliko" priporočali to akcijo. Človek bi mislil, da jih bo tako ganilo, da bodo od navdušenja propadle vse gostilne in bifeji. Prvo nedeljo se ni zgodilo nič pretresljivega. Ljudje so jemali propagandni material, poslušali priporočila in odšli. Samo nekaj podpisov se je prilepilo na papir.

Naslednjo nedeljo smo ponovili in še podvojili priporočila. Mladina je bila še posebej povabljenja k tej akciji. Zanimivo je bilo opazovati ljudi. Eni so šli, ne da bi se ozrli, "po francosko" mimo, drugi so si natikali očala, češ, kaj zlomka pravzaprav hočejo, tretji so stegovali vratove nad papirji, da bi ja čim boljše ugotovili, koliko jih je že podpisanih. Tudi skupina mladih je bila nagnjena v bližini. Očitno so predvsem dražili drug drugega, češ, podpiši, če se upaš. Morda so tudi že dajali prve komentarje nad podpisanimi "abstinenci". Počasi se je gneča stanjšala, samo še kakšen posameznik se je z očesom

Ob naslednjem srečanju so me začeli dražiti: "Koliko si jih ujel?" "Nekaj jih pa je!" sem bil vztrajen. "Vendar ni zraven pravih ribic! Tisti, ki so na papirju, če so ali pa ne! Ne bo bistvene spremembe!" "Imate prav. In zakaj vas ni podpisanih?" "Daj no, saj to je brez zveze!" "Kako brez zveze? Če je tako brez zveze, zakaj pa niste podpisali? Papir bi tako in tako prenesel." "Če se bom odločil, da ne bom pil, se bom odločil tudi brez papirja!" je bil eden še posebej vztrajen. "In zakaj se nisi odločil?" "To je moja stvar!" "To je res, da je tvoja stvar, moje vprašanje pa je, kako to, da se ne podpišeš, če je to samo košček papirja?" "Čakaj, toliko pa spet nisem nor, da se bom zaradi enega podpisa mučil 40 dni! Komu na čast?" mu je že skoraj prekipelo. "No, vidiš, da ne gre samo za podpis, ampak za to, ali si sposoben ali ne držati dano besedo. Očitno se tega bojiš. Nisi dovolj prepričan o sebi!" "Oh, kaj ne! Je pa brez zveze!" Njegov odgovor je bil že nekoliko voden, zato nisva nadaljevala debate. Drugi so bili kar srečni, da niso posegali v pogovor. Tako jim ni bilo treba stopiti ne na eno ne na drugo stran. Imel sem občutek, da v tej akciji niso videli pravega razloga. Toliko ljudi, tudi kristjanov, v

telesu in njegove funkcije. In vendar gre še za kaj več!

Najprej gre za **zakrepitev volje**. Ko si kdo ponavlja, da ne bo sebi popustil, trenira svojo voljo. Kdor je sposoben vztrajati v kaki dobri odločitvi, dokaže sebi in drugim, da je gospodar nad samim seboj. Če vrže npr. cigareto proč in je ne prižge več, raste v njem **samozavest**, da zmore ukazovati svojemu telesu, ki ga sili, da bi se prižgal. In potem si ob soočenju z drugimi problemi lahko ponovi: Če sem tisto zmogel, zakaj ne bi zmogel tudi tega. Stem pa raste v njem **samozaupanje**. Lahko bi celo rekli, da raste v njem **samospoštovanje in samodisciplina**. Iz "**nekaj**" postaja "**nekdo**". Boljko je kdo mehkužen in popustljiv do sebe, manj ima v sebi ponosa in samospoštovanja. Tak je lahek plen drugih in "poceni material"! Ne spoštujejo ga tudi drugi!

In kakšen pomen ima pri vsem tem tudi molitev? Izpostavil bi samo enega. Ko se kdo odloči za kaj dobrega in hkrati ta svoj sklep v veri in zaupanju položi še v Božje roke, se čuti močnejšega, ker ve, da Bog takemu ne odtegne svoje pomoči! Rekli bi: v dvoje je lažje! Kolikor napisanemu ne verjameš, preizkusi še v praksi! Zato je tole tudi napisano!

Ciril Slapšak

MAŠNA ZVEZA

Sv. Janez Bosko nam je kot sveto dediščino zapustil naročilo, naj bomo širitelji češčenja Marije Pomočnice. Bog je namreč sklenil, da nam bo naklinal milosti po Marijini materinski priprošnji. Člani mašne zveze v veliki veri v Boga in v iskreni ljubezni do Marije Pomočnice to izpričujejo.

● *Kaj je mašna zveza?*

Je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Po don Boskovem izročilu smo salezijanci takoj po prihodu v Slovenijo začeli vzgojno in duhovno delo. Za svoje poslanstvo v vsestransko korist mladih pa smo bili potrebni tudi gmočnih sredstev, ki so jih darovali velikodušni dobrotniki. Dobroto smo jim vračali s svojimi molitvami.

Tako je na Rakovniku nastal lep zavod v korist mladine in svetišče Marije Pomočnice. V znamenje te medsebojne povezanosti je leta 1902 ustanovljena - torej pred 95 leti - mašna zveza. Salezijanci smo se zavezali, da vsako soboto ob 7. uri darujemo sveto mašo po namenu dobrotnikov, ki so gradili svetišče Marije Pomočnice, in za tiste, ki ga sedaj s svojimi darovi pomagajo ohranjati. Poleg tega so člani deležni številnih molitev, ki jih namenjajo člani drug za drugega.

● *Kako se lahko vključite?*

- Osebnostno ali po pošti nam sporočite svoj naslov, da vas lahko vpišemo v knjigo članov mašne zveze.

- Po vpisu vam pošljemo potrdilni kartonček, na katerem je molitev članov mašne zveze, ki jo lahko molite, zlasti ob sobotah. Obenem vam priporočamo obisk maše ob sobotah.

- Hkrati namenite kak dar za

svetišče Marije Pomočnice. Glede višine daru se vsak odloči po lastni presoji in možnosti (npr. dar kot je za sveto mašo), lahko je enkratno ali občasno dopolnjen.

- S smrtjo članstvo v tem duhovnem združenju ne preneha. Še več, v mašno zvezo lahko vključite tudi pokojne.

Don Bosko je zagotavljal, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči.

● *Pričevanja*

Rada bi se vpisala v mašno zvezo. Sicer sem bila vpisana že pred drugo svetovno vojno, pa to verjetno ne velja več. Ne spomnim se več, kakšna so pravila, zato prosim, če mi lahko pošljete navodila. Pa še to: ali se lahko vpiše tudi sorodnike ali druge osebe, ki se same za to ne zanimajo?

Članica MZ iz Kobarida

Prosim ljubo Marijo za pomoč. Še vedno me je uslišala. Kadar imate mašo, tudi jaz sodelujem z vami. Čeprav vem, da me morda čaka še kaj hudega, vse prenašam z dobro voljo. Prosim vas, da v MZ vpišete še rajne starše ter mojega moža.

Ana, članica MZ

Spet vam pošiljam majhen dar. Hvala vam, da mi vedno odgovorite in se zahvalite, četudi za majhen dar. Prosim vas, če mi lahko pošljete podobico rakov-

niške Marije Pomočnice. Rada bi jo imela. Pe še to prosim, da jo blagoslovite.

Članica MZ s Teharij

Zelo me tolaži misel, da kdo moli tudi zame. To se ne da nikoli poplačati. Tudi moja molitev naj vam pomaga pri vzgoji mladine doma in po svetu.

Članica MZ iz Dolenjske

Kot članica mašne zveze vam pošiljam majhen dar. Prosim vas, če bi lahko pri Mariji Pomočnici darovali sveto mašo v dober namen, da bi moj zelo hudo bolan sorodnik prejel zakramente za umirajoče. Izgubil je vero in sedaj prosim Marijo Pomočnico, naj ona prosi zanj, da bo skesano in srečno umrl.

Članica MZ iz Štajerske

Spet vam pošiljam dar za mašno zvezo. Rada bi, da bi se pri sveti maši spomnili tudi mojih pokojnih staršev. Ko sem se jaz vpisala v mašno zvezo, se nisem spomnila, da bi vanjo vključila tudi svoje rajne sorodnike.

Članica MZ iz Maribora

Naslov:

**Salezijanci,
Mašna zveza
Rakovniška 6
1108 Ljubljana**

ZA RODOVITNO RAVNOTEŽJE

Dan posvečenega življenja

Peter iz Poljske ne neha presenečati. Letos je potegnil še eno potezo v pripravi na veliko jubilejno leto 2000. Ustanovil je "dan posvečenega življenja" in ga postavil na praznik Gospodovega darovanja v templju, na svečnico torej. O tem je 6. januarja letos napisal posebno pismo.

Pisati zgodovino prihodnosti

Že v svoji posinodalni okrožnici o posvečenem življenju, ki je prava enciklopedija redovništva, je zapisal: "Bratje in sestre, vi nimate le slavne zgodovine, na katero se lahko ozirate in jo pripovedujete, ampak tudi veliko zgodovino, ki jo je treba še graditi. Glejte v prihodnost, h kateri vas naravnava Sveti Duh, da bi tudi z vami delal še velike reči."

O tej "zgodovini prihodnosti" je papež zelo prepričan in hkrati s svojo besedo in zgledom ob vsakem času spodbuja vse redovnice in redovnike k pogumnemu ravnanju. Pa ne vabi k pogumu le posvečenih oseb (redovnike), marveč vso Cerkev. Skupaj s sv. Terezijo, ki pravi "Kaj bi bilo s svetom, če ne bi bilo redovnikov!", se tudi sam kot vrhovni pastir Cerkve dobro zaveda, kako dragocen dar svetu in Cerkvi je redovniški poklic. Zato vabi, da bi se na "dan posvečenega življenja" najprej Bogu zahvaljevali za ta tako izjemen poklic v Cerkvi. Dolžni smo povelječevati nebeskega Očeta, ker med ljudmi prebujajo poklice služenja in plemenite velikodušnosti.

Drugi veliki namen tega dneva je, da bi vsi udje Cerkve odkrili pomen in veličino tega poklica. Papež pravi, da je posvečeno življenje "poseben in živ spomin" Jezusovega Božjega sinovstva, ki mu je Oče bil edina ljubezen - zato

je deviški; ki je v Očetu našel svoje edino bogastvo - zato je bil ubog; in v Očetovi volji jed, ki ga je hranila - zato je bil pokoren. Nič nenavadnega torej, če papež na drugem mestu trdi, da pomeni življenje po evangelijskih svetih resnično "duhovno terapijo" za naš čas. Zato vabi vso Cerkev, naj veliko premišljuje o posvečenem življenju in za te brate in sestre obilno moli. Tako bo vsa Cerkev vedno bolj zahrepenela, da bi bila brez madeža, brez gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna" (Ef 5, 27).

Seveda pa je ta dan ustanovljen predvsem za Gospodu posvečene osebe same. Da bi odkrile svojo "prvo ljubezen" in se zahvaljevale Gospodu za izjemen dar poklica. Papež pravi: "Da bi še z jasnejšim pogledom vere odkrile žarke Božje lepote, ki jih Duh razliva v njihovem načinu življenja, in da bi se še bolj živo zavedele, kako nenadomestljivo je njihovo poslanstvo v Cerkvi in svetu." To naj bi bil neke vrste "dan obračuna" o upravljanju s tako dragocenim darom poklica; tako bi vedno bolj postajali Gospodove priče, kajti "sodobni človek raje posluša priče kot učitelje; če pa posluša učitelje, jih zato, ker so pričevalci" (Pavel VI.).

Skratka, ta "dan posvečenega življenja" naj bi vsej Cerkvi pomagal, da bi živila tisto ravnotežje molitve in dela, ki zagotavlja pravo rodovitnost.

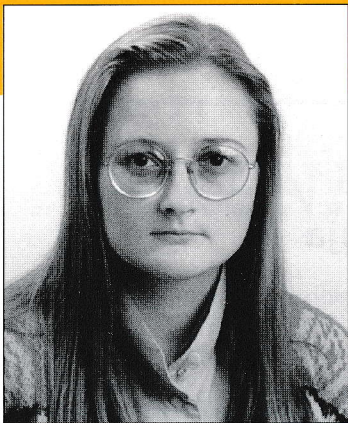
Pomen krajevne Cerkve

V Rimu je bila že dolgo navašna, da je papež na svečnico maševal za redovnike in redovnice - še posebej za vrhovne predstojnike in predstojnice, ti pa so mu v dar prinašali sveče. Zdaj je papež razširil to pomenljivo praznovanje

tudi na krajevne Cerkve. Kakor v Rimu papež sprejema osebe posvečenega življenja, tako naj bi vsak škof ordinarij na ta dan sprejemal redovnice in redovnike ter zanje in z njimi molil. Gre za pomembno vprašanje vključnosti posameznih redovnikov v krajevno Cerkev. Vsaka redovna skupnost ali ustanova posvečenega življenja ima posebno in lastno poslanstvo. Krajevni pastir ima od Boga ta dar in poslanstvo, da vse te različnosti tako uglaši v svoji škofiji, da dobi vsaka škofija skladnost in lepoto prav v tej edinstvi v različnosti. Samo tako se čutijo vsi ljudje, vsi poklici, vsi značaji nagovorjeni od Boga samega.

Zato je razumljivo, da so slovenski škofje-ordinariji radi sprejeli to papeževo pobudo in vodili evharistična slavja za redovnice in redovnike svoje škofije. Tako je bilo tudi na Rakovniku, kjer je ljubljanski nadškof dr. Alojzij Suštar med sv. mašo osebno razdelil papeževo pismo navzočim višjim redovnim predstojnicam in predstojnikom. Zelo razveseljuje, da se je tako veliko ljudi pridružilo temu slavlju in docela napolnilo rakovniško svetišče. Je to še eno znamenje ljubezni do svetega očeta? Do redovnikov in redovnic? Vsekakor, marsikdo mi je v osebnem pogovoru dejal: "Prišel sem, prišla sem, da z molitvijo podprem tega in tega... da bi vztrajal(a)..." Prav to je želja svetega očeta: laiki, duhovniki, redovniki kot ena sama družina, kot eno samo srce in duša. Z roko v roki naj bi pričevali za dobrega Boga in skrbeli za ta svet, ki je Božje delo. Tudi na ta način se večajo sadovi papeževega obiska pri nas.

Stanislav Hočevar

BRAZILIJA

Corumbá, 1. februarja 1997

V Corumbá sem prispela srečno in brez zapletov. Že v Sao Paulu sem bila zelo lepo sprejeta; priskrbeli so mi hotel in letalo. Na letališču v Corumbá me je pričakal g. Saksida. Zelo me je bil vesel, kajti tako je dobil prvič pomoč iz Slovenije. Kot Slovenka sem tukaj kot njegova sorodnica. Dobila sem svojo sobo s sanitarijami. Edini problem je jezik. Brazilščina je mehkejša od portugalsčine in zato meni lepša.

Don Boskovo mesto je urejeno in čisto bolj kot sem pričakovala, šola je prekrasna in velika, lepa in čista, z urejeno okolico. G. Saksida pravi, da si otroci vedno zaslužijo najlepše in najboljše.

Vse, kar sem zgoraj na kratko omenila, je njegovo delo. Človek ne verjame, če ne vidi. Šola Don Boskovega mesta je trenutno prazna, ker so počitnice in so otroci doma. Tako je moje trenutno delo učenje portugalsčine in prilagajanje na običaje in navade ljudi v Corumbá. Ko se bo začel pouk, bo moje delo z otroki in družinami, v katerih živijo. Spoznala pa sem že revščino prenekaterih družin, v katerih otroci umirajo zaradi slabih prehrabnih navad. Nekatere matere niti tega ne vedo, da morajo dati svojim malčkom - dojenčkom - vsake toliko časa kaj popiti, da ne postanejo tako zelo dehidrirani in morajo zaradi tega v bolnišnico.

Drugje pa jim dajo hrano v isto posodo skupaj s psi. Skratka, ko bom znala portugalsko, bom imela veliko dela. Vse vas lepo pozdravljam.

Gabriela Simetinger

Corumbá, 4. februarja 1997
Spoštovani!

Minil je že teden dni, odkar sem prispela v misijon v Corumbá, kjer sem bila zelo lepo sprejeta. Počasi se privajam na delo v misijonu. Misijon je zelo velik in lepo urejen. Iz začetnih nekaj barak je v misijonu zrastle velika lepa šola, ki ima v urejeni okolici tudi športna igrišča. V njej poteka pouk ves dan v treh izmenah: dopoldne, popoldne in zvečer. Šolo in projekt Srečni otroci vodi g. Saksida. Ta projekt je v teku tudi sedaj, poteka pa v posebnih prostorih: to so igralnice, delavnice, kopalnice, jedilnica itd. Vanj so vključeni otroci, ki rastejo na ulici, za katere družine ne zmorejo ali ne znajo skrbeti. G. Saksida išče te otroke, ki so najbolj potrebni pomoči. Vsak dan jih pripelje v misijon, kjer igrajo nogomet, košarko, delajo v delavnicah (les, glina), učijo se raznih spretnosti. V misijonu se umijejo in dobijo obleko. Opoldne se zberejo v kapeli, kjer jim g. Saksida pove

kaj o vsakdanjem življenju, na koncu pa zmolijo molitve. Zanje je pripravljena tudi hrana. Zvečer jih odpelje domov.

Takih otrok je v misijonu trenutno 120 vseh starosti. Ti otroci se kasneje vključijo v šolo glede na želje in stopnjo pripravljenosti. Za vse te otroke ceste ima g. Saksida organizirane botrce, ki jim finančno pomagajo. Za ta denar otroci dobijo hrano, obleko in so deležni vzgoje in izobraževanja.

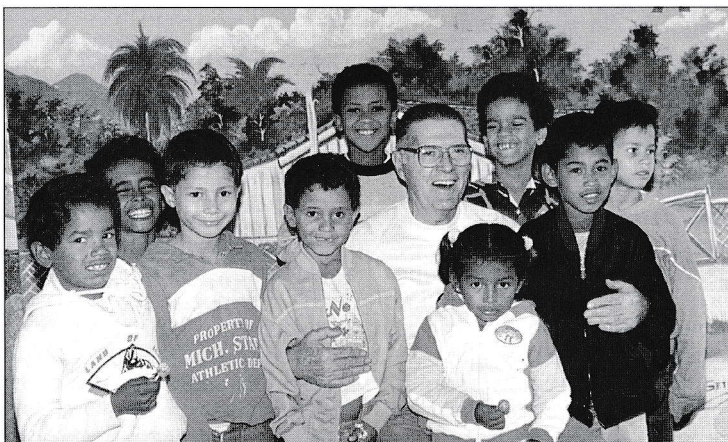
Misijon se imenuje Don Boskovo mesto. Poleg vsega zgoraj omenjenega so v misijonu tudi prostori, ki omogočajo delo misijona, gradijo pa tudi nove. Pred leti so zgradili lepo, mogočno cerkev.

V misijonu je življenje. Prinašajo ga otroci ceste, ki se jim je s tem odprla luč. Hvala Bogu za to veliko delo g. Saksida. Molimo, da bi se to delo še dolgo uspešno opravljal in da bi bilo čimmanj takih otrok, ki trpijo zaradi pomanjkanja.

Vsi lepo pozdravljeni.

Gabriela Simetinger.

Tudi jaz hočem dodati nekaj vrstic za Salezijanski vestnik. Najprej se vsem zahvaljujem za tako lep in dragocen dar, kot je Gabriela.

ALBANIJA

Leta 1935 sem kot 15-leten odšel v misijone. Šele po 30 letih, leta 1965, sem se mogel prvič vrniti, da bi videl domovino in domače, ki so še ostali. Šele v avtobusu od Milana proti Gorici sem prvič po 30 letih slišal slovensko besedo, mojo materno besedo, ki me jo je naučila moja mati.

Od takrat je minilo 32 let, ko ponovno slišim slovensko besedo, toda tokrat daleč od domovine, najprej na letališču, ko je prispela 29. januarja zdravnica Gabriela, me objela in rekla: "Prišla sem, tukaj sem. Končno sem srečna, g. Ernest." Oči so se mi napolnile s solzami. Kako čudovita in skrivnostna so Gospodova pota. Sedaj ni samo slovenski misijonar, ki je ustanovil Don Boskovo mesto, sedaj se v tem mestu govori tudi slovensko.

Morda je to čudovito znamenje, da bodo sledili novi prostovoljci iz Slovenije, ki bodo spodbudili še nove dobrotnike, kajti ta misijon je sredi tisoč revnih družin in revnih otrok. Prišli bodo v pomoč slovenskemu misijonarju, ki tako upa, da bo iz Slovenije prišla dodatna pomoč v prostovoljcih, gmojni pomoči ali po molitveni podpori, kajti "poklic kristjana je poklic misijonarja in pre-roka".

Vaš misijonar Ernest Saksida

V deželi dvoglavega orla niso le nemirni zaradi različnih prevar, ampak se tam dogaja tudi veliko novega. Sveti oče je pred kratkim imenoval dva nova mlajša škofa, umrl pa je kardinal Mikel Koliqi, ki je prejel kardinalsko dostojanstvo v zelo poznih letih predvsem zaradi pogumnega pričevanja v času totalitarizma.

Naši sobratje se ves januar in februar vneto pripravljajo na obisk vrhovnega predstojnika gospoda Juana E. Vecchija. To bo prvi don Boskov naslednik, ki bo obiskal Albanijo. V soboto 22. februarja bo odprl nov mladinski center v glavnem mestu Tirani (šola, oratorij, župnija) in takoj zatem položil še temeljni kamen za novo hišo salezijancev. Ob prihodu se bo srečal z apostolskim nuncijem v Albaniji in nadškofom Tirane in Drača.

V nedeljo 23. februarja bo najprej v skadski stolnici slovesna maša, zatem pa še inauguracija nacionalnega katehetskega inštituta, ki ga vodi naš sobrat s Kosova, in blagoslovitev novih prostorov za oblikovanje duhovnih poklicev.

Naš sobrat in ravnatelj skupnosti v Skadru, g. Rudi Borštnik, se vsem darovalcem za to mladinsko katehetsko in semeniško ustanovo iskreno zahvaljuje in vas prisrčno pozdravlja.

V času obiska vrhovnega predstojnika v Albaniji bosta pri slovesnosti in pogovorih sodelovala tudi ljubljanski inšpektor in pa voditelj slovenske misijonske dejavnosti na Koroškem, g. Jože Kopeinig, voditelj katoliškega doma v Tinjah.

S. H.

BURUNDI

Po dolgem čakanju in hrepenjenju po svojem Burundiju in po v bratomorni vojni preizkušanih ljudeh se je končno odpravil na pot nazaj misijonar Jože Mlinarič. Bog naj ga varuje na njegovi apostolski poti.

ANGOLA

S. Zvonka Mikec, ki deluje v Angoli, je postala delegatka inšpektorice za Angolo. Inšpektorija sester HMP obsega Mozambik in Angolo, s sedežem v Mozambiku.

Bog ji nakloni svoj blagoslov pri njenem misijonskem delu!

INDIJA

BOŽIČ V MADRASU

Spoštovani!

Praznične melodije zvonov v zvonikih indijskih katedral in majhnih pred cerkvicami misijonskih postaj na širšem polotoku so utihnili. Ugasnile so božične zvezde, ki so krasile pročelja hiš naših kristjanov. Modri so odšli po drugi poti v svojo domovino. Mali Jezušček je pred krutim Herodom moral zbežati v daljni Egipt. Vsega tega smo se spominjali v dveh tednih božične dobe.

Indija je dežela hinduizma. V njihovi veri poznajo več inkarnacij. Na primer: Lord Krišna je učlovečeni bog Višnu. Kot avatar dela čudeže in pomaga ljudem v stiski. Vendar te inkarnacije so v glavnem v pesnitvah, sad domišljije in želje, da bi se Bog človeku približal. Nimajo zgodovinske podlage, kot jo najdemo pri rojstvu in življenju Jezusa Kristusa.

Čeprav je kristjanov le majhen odstotek, je božič v Indiji dobro znan. O tem pričajo okrašene izložbe trgovin, reklame in članki v časopisih, božične oddaje na televiziji. Poštni uradi so preobremenjeni z voščili, ki nam jih pošiljajo naši bratje hindujci. Več kot mesec dni smo v božičnem razpoloženju.

Pri vходу v naš zavod smo postavili velike jaslice. Mimoidoči se ustavljajo, pobožno sklepajo roke in se priklanjajo kipcem, ki predstavljajo Jezuščka, Marijo in Jožefa. Majhno dete s stegnjenimi ročicami privlači vse. Ženske šepetajo: Deiva Mada je rodila v štalici.

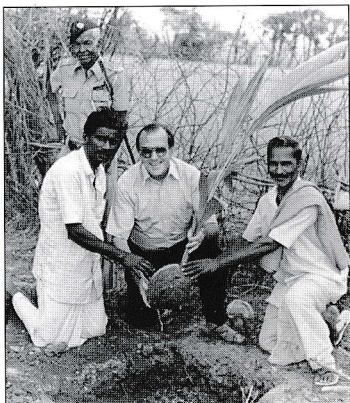
Že mesec pred božičem smo načrtovali božični program. Delovno področje naše salezijanske skupnosti je kar veliko: SIGA - strokovna tiskarska šola s 300 fanti in 30 inštruktorji, mladinski dom z 250 člani, pomoč v bližnji župniji, socialno delo po revnih vaseh. 15. decembra je bil zadnji dan pouka. V naslednjih dneh so študentje pripravili jaslice, okrasili zavod in dvorano, na najvišjih točkah obesili božične zvezde. 18. decembra ob štirih popoldne smo se vsi zbrali v dvorani zavoda in imeli božičnico. Začelo se je z božično mašo, nakar se je pri vratih prikazal sv. Miklavž in natanil, da iz daljnih krajev prinaša darila za vse, ki so dobri in se pridno učijo. Fantje so zaploskali in rekli, da so pridni kot angelčki. Miklavž je bil izredno radodaren: delil je obleko in stvari, ki jih vsak dan potrebujemo. Vsi smo bili obdarovani. Vprašali smo ga, kje je dobil toliko lepih stvari. Iz Božje zakladnice, je odgovoril. Iz zakladnice misijonskih prijateljev, med katerimi so tudi Slovenci. Sledilo

je božično kosilo: krožnik birjanija s kislim mlekom (vrsta papricirane rižote).

Za polnočnico se je naša redovna skupnost razkropila po raznih župnijah Madrasa. Povsod so nas klicali na pomoč: duhovnike za mašo, mlajše pa za organiziranje obredov.

Že 24 let vodim pevski zbor v naši župniji za angleško govoreče kristjane. Imel sem veliko vaj, a po mojem še premalo. Urnika in točnosti ne poznajo. Nikoli ne vem, koliko jih bo zadnji dan navzočih. Treba je veliko potrpljenja in ljubezni. Vendar moram biti letos zadovoljen. Ljudje so nas pohvalili. Po zadnji božični pesmi je pristopila k meni zgubana starica, me potegnila k sebi, poljubila in rekla: Lepo je bilo, dobro ste zapeli.

Na štefanovo je bil dan obiskov; prihajajo sorodniki in prijatelji: ženske v pisanih sarijih, otroci in moški prikupni. Mi smo že zgodaj zjutraj naložili na naš kamion darila in se odpeljali v dvesto kilometrov oddaljeno vas, ki smo jo tako rekoč posvojili. Cesta je bila zaradi obilnega dežja zelo zdelana. Vsa vas se je zbrala ob cerkvi in nas bučno sprejela. Videli smo se prvič, a stik prijateljstva je bil takoj sklenjen. Otroci so silili vame, me vleкли za rokav, tipali in si ogledovali mojo belo kožo in jo primerjali s svojo temno. Oči so se jim svetile od veselja. Vas je zelo revna, njihova stanovanja pri nas ne bi služila niti za hleve. Prebivalci so parijci. Uradno jim pravijo Dalith. Država bi jim morala pomagati in skrbeti zanje, izboljšati njihovo stanje, a ker so kristjani, jim odreka vso pomoč in pravice. Velika krivica! Sebastijan, mlad salezijanski duhovnik, je njihov župnik, poln idealov, a največkrat brez sredstev. Njegov župnijski urad je v napol podrti stavbi. Spi kar v zakristiji. Cerkev služi za mašno daritev, solo in obednico otrok. Italijanski

dobrotniki so zbrali lepo vsoto denarja za to vas. Z njihovo pomočjo bomo zgradili šolo, skopali nekaj vodnjakov in omogočili mladim, da bodo lahko študirali. V vsej vasi jih je samo šest, ki so naredili malo maturo. Mladina nam je pripravila pester sprejem s plesi, petjem in igrami. Ena izmed točk je bilo sajenje kokosovih palm. Veni uri smo jih posadili 100 v že pripravljene jame. Ko se bom vrnil čez pet let, bodo rodile že prve sadeže. Ob enih popoldne so se oči vseh obračale pod veliko drevo, kjer se je v štirih ogromnih loncih kuhal birjani. Ko je kuhar mešal rumeno pobarvani riž, je prijetno dišalo po ocvrti čebuli. Bili smo lačni.

27. decembra, god sv. Janeza, učenca, ki ga je Gospod posebno ljubil, je bil za madraško salezijansko provinco poseben dogodek. Posvečenih je bilo 14 novomašnikov: 6 v Madrasu, 8 v drugih centrih naše inšpektorije. Bog nam pošilja mnogo poklicev. Drugo leto jih bo nad 20. Včasih kdo vpraša, kje jih bomo zaposlili. Odgovor je lahek: južnoindijska inšpektorija ima zelo velik obseg. Država Tamilnada šteje nad 50 milijonov prebivalcev. K nam spada Sri Lanka, misijoni v Keniji, Tanzaniji in Sudanu. Mnogo jih deluje na misijonskih postajah v severni Indiji, kjer primanjkuje duhovnikov. Povsod smo dobrodošli. Nekateri naši člani so redni

profesorji na rimskih univerzah.

Imeti veliko število duhovnikov, to se lepo sliši. A veliko bolj pomembno je, da so goreči apostoli, ki bodo z ljubeznijo, gorečnostjo in Božjo pomočjo pritegnili indijske množice h Kristusu.

Za sklep naj zapišem božično misel, ki se je zavrtala v moje možgane in je vir premišljevanja. Rad bi jo delil z vami.

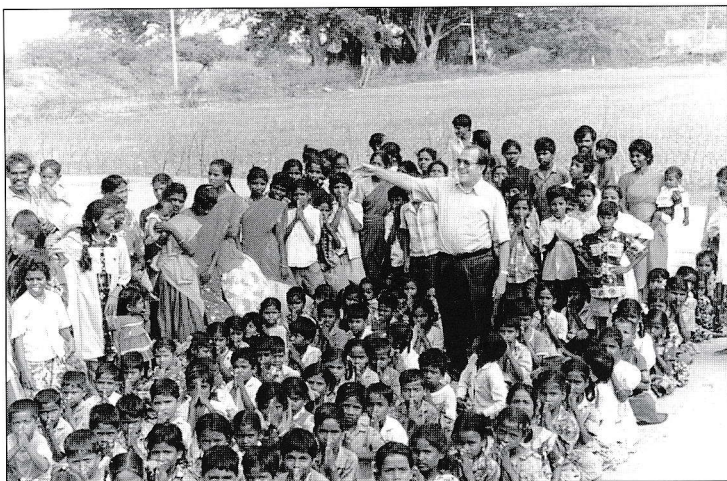
Ko družina pričakuje novega člana, je vse v pripravi. Vsi ugibajo, kaj bo, ali fantek ali punčka. Kakšna bo barva oči, las, komu bo otrok podoben. V takem razpoloženju je stara zaveza pričakovala Odršenika. Bilo je veliko ugibanj, mnogo napovedi...

Pričakovali so ga kot močnega kralja, pogumnega vojskovodjo. A najbrž nihče ni mislil, da bo vstopil na svet kot majhno, nebogljeno dete, rojeno v revni štalici na betlehemskih poljanah. Druga Božja oseba se je učlovečila. Kakšno ponižanje! Podvrgla se je vsem človeškim slabostim, razen grehu. Bog je hotel biti rojen v času, da bi kot dete v Marijinih rokah pritegnil vse k sebi in pregnal naš strah. Mati Marija ga je hranila, negovala, da je odrasel v moškega, ki se bo 33

let pozneje sposoben darovati kot žrtev na križu. Pripravljala ga je za križ.

Večkrat se vprašam, zakaj si je Odršenik izvolil prav jasli za svojo zibko in pastirje kot prve priče veselega dogodka. Najti odgovor ni težko. Njegov veliki praded David je bil pastir. Njegov blag in pesniški značaj se je izoblikoval med ovci. S pašnika ga je Gospod poklical in mazilil za kralja judovskemu ljudstvu. Podoba pastirja je bila Jezusu vedno draga. Ko je hodil in učil po mestih, trgih in vaseh Palestine je sam sebe imenoval Dobri pastir, ki pozna svoje ovce, jih vodi na zelene pašnike, jih varuje, in če je potrebno, tudi da svoje življenje zanje. Betlehem je blizu Jeruzalema. Na pašnikih okrog njega so se pasle velike črede ovac in jagnjed, namenjenih za žgalne daritve na tempeljskem oltarju. Ta darovana jagnjeta so bila samo podoba pravega Jagnjeta, ki bo 33 let pozneje darovano na križu za odpuščanje naših grehov. Božje načrtovanje je globoko in skrivnostno.

Pozdravljeni.
Ivan Kešpret
SIGA, Taylors Rd
Madras 10
Indija

DRUŽINSKE VREDNOTE

Smo mlada družina in živimo v majhni vasici pod Pohorjem na Dobrovi pri Oplotnici. Oče Stane je kot šofer večkrat zdoma, vendar z mislimi na dom in na družino, mama Pavlina pa je doma kot gospodinja.

Starejši sin Andrej je študent drugega letnika farmacije v Ljubljani, Aleš obiskuje tretji letnik Gimnazije Celje-center, hči Karmen pa je, kot najmlajša, učenka tretjega razreda osnovne šole.

Poročila sva se dokaj mlada, saj Pavlina ni imela niti dopolnjenih dvajset let. Žena je svojo mladost preživela pri skrbnikih, ki so zanj storili veliko dobrega, jo vzgajali, naučili moliti in jo pripravljali na zakramente, vendar prave topline doma ni doživela. Jaz sem iz številne družine, vendar kot dvanajsti in najmlajši nisem bil izvzet pri nobenem delu, saj se je na veliki kmetiji tega našlo precej. Ob domačiji sva dobila parcelo, kjer sva začela zidati hišo in si ustvarjati dom in družino. Srečni smo se vselili v novo stanovanje, saj je medtem z nama bil že Andrej. Kmalu je prišel na svet tudi Aleš; žena je pustila službo, saj sva bila mnenja, da je tako najboljše za otroke in družino. Hotela sva imeti še kakšnega, vendar ženi tega zdravje ni dopuščalo. Po operaciji in občutnem izboljšanju smo dobili še Karmen, kot nekakšno darilo za vztrajnost. Mislimo, da smo ob večjem številu članov lahko popolnejša družina.

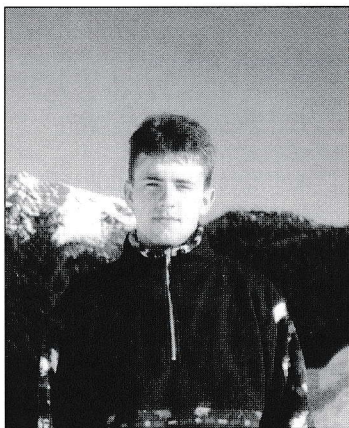
Z ženo nisva imela brezskrbnega otroštva, zato pa se trudiva, da biga otroci doživeli in iz njega rasli. Predvsem jim želiva dati temeljnih vrednot, kot so vernost, poštenje, delavnost in pripravljenost na preizkušnje, ki bi jih uteg-

nile doleteti, ter da bi jim zapustili toplino doma. Vsak otrok je vnašo družino prinesel nekaj posebnega, novo veselje, nove težave in novo odkritje, da se Bog vedno znova odkriva v vsej polnosti stvarstva. Mogoče se starši danes bojijo imeti več otrok, da jim ne bi mogli dati vsega, kar si želijo. Midva pa sva ravno prek otrok spoznala, da ko dajeva zanje, hkrati prejemava darove, s katerimi On, ki je vse-mogočni, ne varčuje. Vsak trud je poplačan. Doma nismo vedno v polnem številu, vendar se vsak večer spomnimo tistih, ki jih ni pri večerji in molitvi. Večkrat molimo rožni venec ali drugo večerno molitev. Želiva, da bi molitev komu ne postala odveč ter da se zanj sami odločijo. Ob tem je vedno čas za pogovor o vsakdanjih urnikih, o šoli, domači nalogi; glede na starost dokaj različno. Predvsem žena, ki je vedno ob otrocih, jim daje smernice. Večkrat pa je potrebno, da se pogovoriva, da se o pomembnih zadevah zavestno odločiva oba, da za dano besedo stojiva oba.

Prav poseben dan za našo družino pa je nedelja, ko smo po nedeljski sveti maši vsi doma pri kosilu, ko imamo čas za sprehod, ko tudi naš kuža gre z nami.

Kmetije in stalnega dela, razen na vrtu okoli hiše, nimamo, tako da se otroci lahko ukvarjajo z dejavnostmi, ki bi se jim sicer težje posvečali. Oba sinova sta vrsto let hodila na poletne in zimске duhovne vaje v Želimlje, odkoder sta prihajala vedno precej drugačna; na takšnih duhovnih vajah se otroku odpre nov svet in lažje sprejema, kar je dobro. Andrej je nato sodeloval v skupini Naveza, iz katere je črpal energijo in ideje za delo v domači župniji Prihova in za duhovne vaje, predvsem v postu in za Uskovniški teden. Aleš je bolj umetniško nadarjen in je pretekli mesec na svoji gimnaziji imel otvoritev druge razstave likovnih del, prve v malce širšem obsegu. Oba igrata klavir in kitaro, pojeta pri cerkvenem zboru in sodelujeta pri mladinski skupini. Žena Pavlina ob sobotah krasi v cerkvi Marije Vnebovzete, saj jo delo s cvetjem zelo veseli; to je njen čas, ki ga lahko posveti Mariji, pri tem pa ji včasih pomaga Karmen. Vsi člani pa pomagamo, kolikor je to v naši moči, saj se nam zdi, da je župnijsko občestvo prav tako kot družina zdravo okolje, ki nam pomaga zoreti.

➤ na str. 27

> s str. 9

Navadno pa je tako, da tam, kjer Bog pomnoži svojo milost, tudi hudič napne svoje sile. Med prvo svetovno vojno so mnogi gojenci in dijaki padli na fronti, del zavoda pa je služil za ranjence. Med drugo svetovno vojno se je zavoda polastila nemška vojska in uničila večino bogate knjižnice in del opreme. Po vojni so se salezijanci vrnili in v nekaj mesecih zavod v veliki meri usposobili, pa ga je nova oblast zaplenila kot "splošno ljudsko premoženje".

Na neki način pa je tudi vsa povojna leta Marijanišče v Veržeju služilo svojemu namenu: čeprav ne na temelju verskih vrednot, pa so vseeno v stavbi zopet vzgajali mladino, predvsem tisto, ki so jo novonastale družbene razmere oropale za družinsko srečo in starševsko ljubezen. Leta 1987 so zanj zgradili novo stavbo, ki se je še danes drži ime "kloster". Z zakonom o denacionalizaciji so salezijanci znova prevzeli v posest zavod Marijanišče z bližnjo okolico in gospodarsko poslopje, v katerem je delovala KZ Mursko polje, vendar je propadla že pred postopkom denacionalizacije.

V duhu hvalečnosti in odgovornosti do vseh številnih dobrotnikov iz Pomurja, pa tudi v želji za duhovni in kulturni napredek teh krajev, snujejo salezijanci za svojo ustanovo v Veržeju že nove načrte: srednjo šolo domače in umetne obrti, s katero želijo prispevati svoj delež tudi k ohranjanju slovenske kulturne dediščine in mlade vzgajati k delavnosti in ustvarjalnosti. Upajmo, da se po 85 letih obeta v Veržeju zopet nova salezijanska mladost - da bo tudi mladost mnogih znova lepa in vesela, ustvarjalna in duhovna.

Pred 75 leti so salezijanci prevzeli tudi župnijo v Veržeju - prvo v vsej severovzhodni Evropi.

Franček

družina Pučnik

> s str. 6

● *Na vašem 20. vrhovnem zboru ste veliko govorile o novih odnosih z Bogom, s Cerkvijo, z družbo in znotraj same salezijanske družine. Je to v vaši Družbi nekaj novega, zakaj in v kakšnem smislu?*

Ne bi rekla, da je nekaj novega. To pomeni predvsem znova odkriti in bolj pristno živeti odnose, ki so značilni za našo redovno družbo. Kot redovna družba, ki sta jo ustanovila don Bosko in mati Mazzarello, v svojem izročilu nikoli ni poznala togih medsebojnih odnosov, ki bi jih označevala gospodovalnost. Za nas so bili vedno značilni zaupanje, vključevanje vseh, odkrivanje in spodbujanje energij v drugih. Odlična opredelitev preventivnega sistema se mi zdi prepričanje, da se v človeku skriva bogastvo energij, ki jih je treba odkriti in jim pomagati, da se razvijejo.

Mogoče smo v kakšnem obdobju svoje moči preveč posvečale nekaterim drugim stvarjem, kot npr. organizaciji, in je ta značilnost med nami nekoliko zbledela.

Naš namen pa je bil vedno vrniti se k izvirom. Tudi priprava na ta vrhovni zbor je pomenila vrnitev k našim začetkom, da bi tako lahko bile bližje današnjemu svetu v duhu ustanoviteljev. Vedno znova se skušamo vračati k našim koreninam, da bi odkrивale in dobivale moč za to, kar naj bi bile.

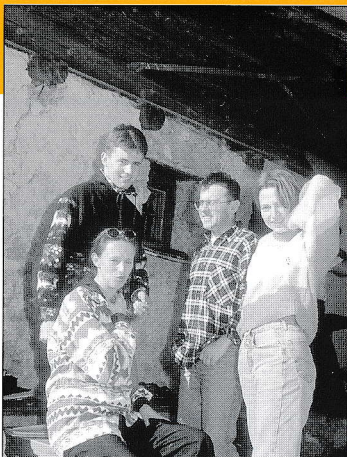
● *Kakšne cilje pa si zastavljate v odnosu s salezijanci?*

Vedno bolj krepiť takšno povezanost, kot je bila v začetkih in ki se mora danes izražati na različne načine.

Ko sem sprejela to službo, mi je bilo v veselje in štela sem si v čast, da je bil navzoč tudi vrhovni predstojnik salezijancev, ki mi je predlagal graditev takšnih odnosov, kot so vladali med don Boskom in Marijo Mazzarello.

pripravila s. M. Ž.

POSTNE DUHOVNE VAJE

Vsi, ki prebirate Salezijanski vestnik, ste v preteklih letih gotovo že zasledili poročila o postnih duhovnih vajah za mlade. Tudi v tej številki so mladi spregovorili o njih. Te duhovne vaje potekajo že več kot dvajset let. Ob salezijancu Jožetu Vidicu se je takrat zbrala skupina duhovnikov in mladih, ki so dali začetni zagon in idejo. Leta se je v tem času nekoliko spreminjala, izhodišča pa ostajajo ista. Postne duhovne vaje zato upravičeno nosijo naslov "salezijanski projekt".

Osnovne značilnosti postnih duhovnih vaj

● *Pritegniti čimveč mladih*

Postne duhovne vaje - poteka - jo se med vikendi v postnem času - so namenjene širokemu krogu mladih. Pisane so mladim na kožo. Veliko je tudi molitve in zbranosti. Veliko je tudi petja, ustvarjalnosti, veselja. Velik poudarek je dan doživetemu obhajanju zakramenta spovedi.

● *Mladi za mlade*

Postne duhovne vaje vodijo animatorji skupaj s salezijanci. Animatorji so mladi, ki so se po bogati osebni (duhovni) izkušnji življenja odločili, da bodo del svojega notranjega bogastva delili s svojimi sovrstniki. Postne duhovne vaje niso poučevanje in prepričevanje, ampak podarjanje izkušenj in skupno iskanje Gospodove navzočnosti.

● *Duhovnost vsakdanjega*

Postne duhovne vaje nočejo biti trenutek "zunaj časa in zunaj prostora". Mlade, ki se jih udeležijo, poskušajo spodbuditi k bolj polnemu preživljanju vsakdanjega življenja. Vsakdanjost ni idealna, nenehno se je treba odločati za Gospoda. Duhovne vaje so spodbuda mladim za zvestobo v majhnih, navidez nepomembnih rečeh vsakdanjosti.

Priprava animatorjev

Mladi animatorji sami pripravijo in izvedejo program postnih duhovnih vaj. Priprava je večstopenjska.

● *Pripravljalna srečanja*

Na treh pripravljalnih srečanjih oblikujejo animatorji temo duhovnih vaj, se odločijo, po kakšnem ključu bodo pripravili

● *Duhovno - pripravljalni vikend*

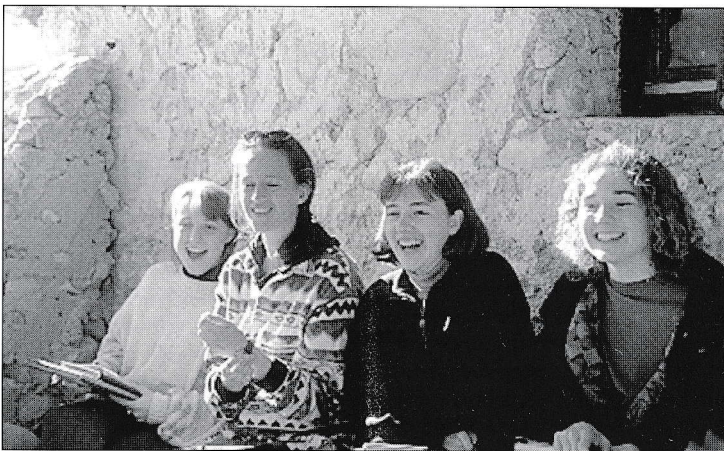
Animatorji, ki se odločijo za vodenje postnih duhovnih vaj, se za en vikend umaknejo v samoto. Tam skupaj pregledajo gradivo, ki so ga sestavili, se med seboj duhovno uglasijo in razpoložijo za vodenje programa. (Kako je bilo letos na tem vikendu - bili smo na Uskovnici -, si lahko preberete v Kristininem prispevku na str. 18!).

● *Vodenje duhovnih vaj*

Animatorji vodijo štiri postne vikende za mlade. Duhovnih vaj se udeleži vsako leto okoli dvesto mladih iz vse Slovenije.

● *Preverba postnih duhovnih vaj*

Pomemben je tudi zadnji korak postnih duhovnih vaj, preverba izvedenega programa. Na srečanju ocenimo potek priprave in samo izvedbo duhovnih vaj.

gradivo, si razdelijo tehnične naloge in se odločijo, na katerih vikendih bodo vodili program. Sad teh srečanj je brošura z vsemi vsebinami postnih duhovnih vaj in zgibanka, ki daje udeležencem osnovne informacije o dogajanju na duhovnih vajah.

Trenutek preverbe je zelo pomemben. Tu se rojevajo ideje in izboljšave za naslednje leto.

Letošnja tema je izzivalna: "Pridi in poglej!"

Da, pridite in boste videli! Zagotovo vam ne bo žal!

Martin Lisec

V Sklad Gimnazije Želumlje ste do 18. II. 1997 darovali:

Ambrožič M., Babič M., Babnik J., Belaj F., Belaj Z., Bezek I. in O., Bojanovič M., Božič A., Božič J., Božič Z., Bračko A., Brodarič M., Bučar I., Buh V., Burger A., Cankar Š., Čerger M., Čeferin M., Čepin A., Černe, Černe F., Černič T. in T., Čibej I., Demšar M., Dernulc T., Dobnik A., Dolensek V. J.(2x), Dovžan G., Drobnik J., Drolc M., dobrodelni koncert Škofljica, družina Androjna, družina Bevc, družina Končan, družina Malovrh, družina Marolt, družina Miklič, družina Petrič, družina Pipan, družina Razboršek, družina Šenk, družina Šterk, družina Vesel, družina Vevoda, Erlih T., Eržen S., F.B., Falnoga M. in K., Ferencak M., Ferjančič F., Fišter C., Flegar M., Fridau M., Frlic A., Fujo F. in M., Golob M., Grašič N., Grdadolnik Z., Grozde I., Hčere krščanske ljubezni, Hostnik A., Hren B., Hren P., Hribar, Hribšek A., Husič V., Jakič F., Jakopič Z., Jakša J., Jan, Jančar I., Janžovnik M., Jarem L., Jeglič M., Jeras M., Jerebič A., Jerič A., Jerina M., Jeršič I., Jurca K., Juvan C., Kelvišar I., Kern, Knez J., Kocjančič F., Kokalj F., Končan, Končan J., Kostevc M., Košak M., Kotnik Š., Kovačič M., Koželnik A., Krajnik M., Kranjc R., Kranjec E., Kristan K., Kuhar R., Kugovnik R., Kump C., Kuster Z., Lavrič E., Legat A.(2x), Legat B., Levstek M., Likar A., Lovrin F., Luin B., Lukan M., N.N., N.N. Brežice, Macerl I., Macuh S., Maček V., Majcen M., Marinič A., Marn R., Marolt J., Mazaj A., Merlak I., Miklavc I., Moškon M., Nagode J.(2x), Narobe M., Novak N., Nyberg B., Oblak M., Ognjišče, Ogrin I., Ogrin F., Omerzo B., Peče J., Pejha O., Perušek M., Pirkar O., Plahutnik P., Platovnjak, Plevčak M., Podboj L., Podkrižnik M., Pokorn J., Polc F., P. M.(2x), Poreber A., Potočnik J., Potočnik M.(2x), Raj I., Razboršek D. in M., Rebar P., Remc F., Resman M., Reven N., Rupnik P., Rupnik S., Sajko A., salezijanska skupnost Rakovnik, Skornšek M., Slak M., Sodec F., Starkež C., Sušec A., Šeligo J., Šket R., Škrabec J., Škrabec S., Šlogar C., Šolar A., Šorn J., Špan A., Špendov A., Štern I., Švigelj M., Terglav F., Tomšič M., Turuk P., Urbanc P., Urleb T., Valjavec M., Valjavec P., Vergelj M., Vidic F., Vrhovnik J., Vrhovnik S., Wolbang C.A., Zadravec T., Zagorc M., Zalokar M., Zarnik F., Završnik E., Zelič K., Zihert V., Zorko I., Zorko K., Zorko T., Zorko T., Zupan F., Žagar M., Žbuelc R., Žebavec M., Žerjav M., Žiber M., Žito pekarna Vrhnika d.o.o., Žižek M. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želumlje 46, 1291 Škofljica

Številka žiro računa:
50100-620-133

sklica na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Tončka Mešiček HMP r. 13. VI. 1948 - † 24. I. 1997

V 49. letu starosti je Gospod poklical k sebi s. Tončko Mešiček, redovnico Družbe hčera Marije Pomočnice.

S. Tončka se je rodila v Lončarjevem Dolu v župniji Sevnica. Starša sta podarila življenje in izročila dar globoke vere sedmim otrokom. Tončka je v sedemnajstem letu starosti sledila Božjemu klicu in vstopila v Družbo hčera Marije Pomočnice, kamor je dve leti pred njo odšla starejša sestra Ivanka. 5. avgusta 1968 je po nekaj letih začetne redovniške vzgoje v Lovranu na Hrvaškem izpovedala prve redovne zaobljube.

V Ljubljani je končala katehetski tečaj in bila katehistinja na Bledu, Gorjah, Rakovniku, Igu, Kodeljevem, v Dravljah, pri sv. Jakobu. Zaradi svojega prijaznega in preprostega pristopa k ljudem, zlasti otrokom, je postala povsod priljubljena. Kot katehistinja je znala na svojski način približati veroučencem skrivnost in veličino Boga. V redovnih skupnostih je poleg kateheze bila še šivilja, hišna ekonomka, ravnateljica in odgovorna za bivše gojenke. Odlikovala jo je izredna delavnost in praktičnost.

Z nekdanjimi gojenkami Družbe hčera Marije Pomočnice je znala navezati prirske stike. Trudila se je, da bi jim, predvsem ob praznikih, ob voščilih sporočila tudi nekaj duhovne vsebine ter novic o salezijanskem poslanstvu doma in po svetu. Zelo ji je bil pri srcu don Boskov preventivni sistem, ki naj bi po bivših gojenkah prehajal tudi v družine.

Dobrota njenega srca in čut za sočloveka v stiski nista mogla ostati skrita. Svoj čas je s. Tončka na ta ali oni način posvečala drugim. Kot redovnica se je vedno trudila biti zvesta svoji zavezi, ki jo je sklenila ob redovnih zaobljubah. Z veseljem je živela duhovnost sv. Janeza Boska in sv. Marije D. Mazzarello.

Ko so se lani pokazali znaki neizprosne bolezni in je morala iz polne dejavnosti preiti v popolno odvisnost od drugih, se ni upirala. Sicer si je zdravja želela, hkrati pa je bila popolnoma predana Božji volji. Šest zadnjih mesecev je bilo zanjo kljub skrbni zdravniški pomoči in požrtvovalni negi sester, pravo prečiščevanje, ki ga je sprejemala z veliko predanostjo in brez pritoževanja. Vse njeno darovanje zadnjih mesecev bi lahko strnili v izpoved: "Naj se zgodi Božja volja!"

"Košček nebes poplača vse!" je govoril don Bosko. Zdi se, da za s. Tončko še na poseben način veljajo te besede, ker je veliko delala in trpela, obenem pa vedno svoj pogled obračala kvišku v trdnem upanju, da jo čaka lepše, neminljivo življenje v Bogu. Naj ga sedaj v polnosti uživa.

s.M.Ž.

Anton Mešiček

V soboto 11. januarja 1997 smo se na sevniskem pokopališču poslovili od skrbnega moža in vzornega očeta Antona. Pokojni se je rodil leta 1905 kot šesti izmed dvanajstih otrok.

Med vojno in še posebej v prvih povojnih letih sta z ženo doživljala silno težke čase, ki sta jih prebrodila z veliko ljubeznijo in trdno vero. Rodilo se jima je sedem otrok. Oče Anton svojim otrokom ni mogel dati bogastva gmotnih dobrin, dal pa jim je mnogo več: svojo očetov-

sko ljubezen in dobro krščansko vzgojo. Sad njegove vere sta tudi dve hčerki redovnici: s. Ivanka in s. Tončka.

Pokojni oče je bil po svoji naravi vesel. Tudi v času svoje bolezni je rad prepeval. Najbolj pa mu je bila pri srcu pesem V nebesih sem doma. Upamo, da sedaj že uživa to, k čemur ga je ta pesem spodbujala.

vsi njegovi

Justina Imperl

Na Razborju smo se 8. januarja 1997 poslovili od rajne Imperlove mame, ki je vse življenje na poseben način razodevala prijazno dobrohotnost. Gotovo je prav dobrota v njenem življenju bila tista Božja poteza, po kateri jo je Bog ob smrti prepoznal kot svojega zvestega otroka in ji odkazal časten prostor v svojem kraljestvu. Žena vere in molitve si je znala izprositi tudi duhovni poklic v družini.

Ciril Ogorevc

Rojen v Brežicah 24. julija 1958, umrl v Avstraliji, pokopan na ljubljanskih Žalah 15. januarja 1997. Suhi podatki, vmes pa je bilo življenje, v domovini in v Avstriji, zaznamovano s študijem, iskanjem in karitativnim delom za mlade. Gospodar človeških src naj mu bo bogat plačnik.

Maks Pavšek

Na ljubljanskih Žalah smo se 3. februarja 1997 poslovili od Maksa Pavška bivšega rakovniškega oratorijanca, dolgoletnega člana pevskega zbora župnije Marije Pomnočnice na Rakovniku in prijatelja mnogih, ki so v njem izgubili dobrega očeta, prijatelja, sodelavca in veselega človeka z dobrim srcem. Bog mu nakloni v svoji dobroti obilno plačilo in nebesih.

Spoštovani g. Turk!
Nocoj, na predvečer praznika sv. Janeza Boska, ustanovitelja salezijancev, sem v duhu in molitvi z vami, jutri pa bom v duhu in s srcem na Rakovniku.

Izpolnjujem Vašo željo in Vam pošiljam dopolnjen seznam članov naše molitvene skupine v župniji Lenart. V naši skupini je goreči duhovnik, gospod dekan, in 107 molivcev in molivk. 98 molivcev dobiva Salezijanski vestnik prek poverjenice Marice Kramberger, 10 pa jih dobiva po pošti. V informacijo sem Vam napravila še spisek naših molivcev, ki imajo v sorodstvu že kak duhovni poklic. Kar 29 molivcev je takih, ki imajo živega ali umrlega sorodnika iz vrst duhovnih poklicev. Seveda smo najbolj ponosni in Bogu hvaležni, da imamo našega župljana dr. Franca Krambergerja za mariborskega škofa.

S priskrbo željo za Božji blagoslov ter Marijino in don Boskovo pomoč pri Vašem apostolskem delu Vas najlepše pozdravljam.

Marica Kramberger

Spoštovani gospodje salezijanci!

Če se površno ozremo okoli sebe, vidimo, da si je človek res ustvaril raj na zemlji: vse se da dobiti v trgovini, kar si kdo poželi. Res, kakor da je Bog samo še v napoto. Pa ni tako.

Sama kot starejši kmečki človek vem, da je bilo drugače. Kdo bi sicer dajal rast in blagoslov vsemu, kar smo posadili in posejali, kakor Bog! Prav tako imamo danes dostikrat občutek, kakor da zlo zmaga, vendar zmeraj verjamem v moč molitve, ki nas združuje.

Vsem želim Božjega blagoslova.

Ana Kralj

Spoštovani!

V prvi letošnji številki SV sem prebral pismo vašega misijonarja g. Ernesta Saksida iz Brazilije. V času svojega študija sem imel izjemno priložnost prek mednarodne študentske organizacije potovati v Brazilijo in tam po srečnem naključju priti v Corumba, kjer deluje g. Saksida. To je bilo zame in za moje

kolege edinstveno doživetje - videti, kaj dela med revnimi in zapuščenimi mladimi in kako jih uvaža v delo in življenje. V njegovem misijonu smo preživeli nekaj nepozabnih dni in posneli tudi film o njegovem delu. Film smo doma večkrat prikazali študentom, sošolcem in znancem. Po vsem, kar sem videl, kaj je storil za tamkajšnje prebivalce, zlasti za mlade, je res prav, do so oblasti po njem poimenovala tudi državno šolo. Čestitam!

Želim vam Božjega blagoslova in sreče!

Gregor Cerar

Spoštovani urednik g. Tone!

Pozno, a vendar iz srca se zahvaljujem za čudovito knjigo Pustite otroke k meni. Živim v družini, kjer smo v skupnem gospodinjstvu štiri generacije. Hvala Bogu se lepo razumemo, a vsak mora kaj potrpeti. Ko sem se vživela v življenje g. Ernesta, koliko žrtev, truda je on vložil, da je dosegel take uspehe, se mi je zdelo, da moji problemi sploh niso problemi. Seveda je g. Ernest popolnoma zaupa v Božjo pomoč; tako nam daje lep zgled.

Pozdravljeni.

Ivanka s prijateljicami

Spoštovani!

Ob letu se zopet oglašam, da se Vam v imenu naše skupine zahvalim za tako redno pošiljanje Salezijanskega vestnika. Vsi ga zelo radi prebiramo. Je zelo lep, posebno za mlade, le škoda, da ga ti ne berejo, ker ni časa. Bog naj Vam bo bogat plačnik za ves trud in skrb, ki jih imate z urejanjem in razpošiljanjem.

Na žalost moram potožiti, da se naša skupina premalo širi. Letos smo izgubili dve molivki, eno staro 98 in drugo 76 let, pa hvala Bogu dve novi pridobili. Imamo tudi dve molivki v našem domu oskrbovancev, ki sta tudi starejši. Ob tej priložnosti Vam pošiljamo dar za tiskarske stroške in za svete maše. Bodimo še naprej povezani v molitvi, predvsem za žgoč problem duhovnih poklicev.

Prav iskrene pozdrave od vseh molivk iz Lendave.

Terezija Camplin

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Marec

- 12. bl. Alojzij Orione
- 24. Spominski dan Marije Pomočnice
- 30. Velika noč, zadnja nedelja v mesecu, na Rakovniku ob 14.30

April

- 24. Spominski dan Marije Pomočnice
- 27. Zadnja nedelja v mesecu, na Rakovniku ob 14.30

V pripravi na leto 2000

vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.00 do 18.20
v svetišču
Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

POSTNE DUHOVNE VAJE

- Želimlje: 7. do 9. marca 1997
 - Pohorje: 14. do 16. marca 1997
- Prijave:
- Jože Vidic, Tabor 29,
1380 Cerknica, tel.:
061/791-174

Pestra duhovna ponudba

- 14. do 16. marca 1997
Duhovni vikend za družine na Koprivniku ob 19.00. Vodi Tone Ciglar. Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 16. aprila 1997
"Pesem moja je posoda Tvojega imena" - večer duhovne glasbe in ustvarjalnosti mladih. Glasbene skupine in kantavtorji. Teološka fakulteta ob 19.30. Prijave: Sandi Osojnik, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 16. do 18. aprila 1997
Mladi sotrudniki, Pohorje - Dominikov dom ob 19.00. Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 19. aprila 1997
"Ministrantski turnir" - ulična košarka. Ljubljana-Rakovnik ob 9.30. Prijave: Tone Dolgan, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 25. do 29. aprila 1997
Mladi sotrudniki - romanje v don Boskove kraje: Turin, Colle Don Bosco. Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 27. do 30. aprila 1997
Duhovne vaje za ministrante (12 - 17 let). Pohorje - Dominikov dom ob 17.00. Prijave: Janez Potočnik, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.
- 3. maja 1997
"Pomladanski turnir": odbojka, nogomet, košarka; dekleta in fantje. Ljubljana-Kodeljevo ob 9.00. Prijave: Metod Ogorevc, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana
- 4. maja 1997
Srečanje družin v Želimljem ob 9.00. Prijave: Lojze Dobravec, Želimlje 46, 1291 Škofljica.
- 11. maja 1997
Srečanje za starše mladih, ki se udeležujejo programov salezijanske mladinske pastore. Želimlje ob 9.00. Prijave: Martin Lisec, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana.

ALELUJA, VESELITE SE, ALELUJA!

*Z Jezusom skozi življenje - je temeljno
sporočilo rakovniškega križevega pota.
Zadnjo besedo ima Jezus Kristus,
ki s svojim vstajenjem odpira
novo razsežnost človekovega bivanja.
Želimo vam globoko duhovno doživetje
Kristusovega vstajenja,
ki naj vas krepi
na poti preizkušenj in težav
končnemu cilju naproti.*

Uredništvo

Janez Pavel II.

DAR IN SKRIVNOST

50 let mojega duhovništva

"Zgodovina mojega duhovniškega poklica? Pozna jo predvsem Bog. V svoji najgloblji plasti je vsak duhovniški poklic velika skrivnost, je dar, ki neskočno presega človeka..." Tako sedanji papež začena svojo knjigo spominov o svoji življenjski poti, za katero smo prepričani, da je zares dar za vesoljno Cerkev.

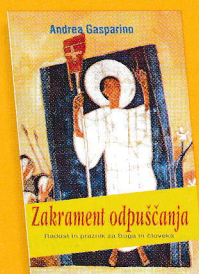
Cena knjige: 2.625 SIT.

KRIŽEV POT

Ob medsebojni sprtosti in obtoževanju je vedno glasnejša želja po spravi, odpuščanju in graditvi novih odnosov. Knjižica prinaša tri križeve pote za osebno in skupnostno molitev za spravo in pravi duhovni razvoj slovenskega naroda.

Cena knjige: 350 SIT.

Andrea Gasparino

ZAKRAMENT ODPUSČANJA

Radost in praznik za Boga in človeka

Kriza je hči svojega časa; s seboj nosi znamenja časa, v katerem se poraja. Družbeno-kulturni svet se hitro razvija in sili človeka, da vedno bolj hiti in si vedno bolj zakriva Božjo navzočnost. S tem pa se je spremenila tudi zavest o grehu in spovednice so vedno bolj prazne. Knjiga pomaga pri odkrivanju družbene odgovornosti in vloge lastne vesti, kajti človek ne more živeti brez odpuscanja.

Cena knjige: 1.050 SIT.